

Εβδομάς 20

ΟΣ Β'.

ΑΘΗΝΑΙ 23 ΜΑΡΤΙΟΥ 1929

ΑΡ. 76.

Η οδοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ είναι προσιτατευτική κατά της οδονταλγίας, της σήφους και της ουλίτιδος.

Η χρήση της επί του ενός τρίτου ξηράς ψήκτρας επαρκεί όπως απαλάξει το στόμα των υπολειμμάτων των εν αποσυνάσει τροφών, διαλύει το επίπλομα και καταστρέφει τους φρεείς της σήφους

ΚΟΛΥΝΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Ποτέ δεν θα δήτε ρυτίδας στο πρόσωπό σας αν ακολουθήσετε την συμβουλή μου και μεταχειριζέστε την κρέμαν **ΤΟΚΑΛΟΝ**

Πρό πάντων δια τας κυρίας περαν των 40 ετών καμμία κρέμα δεν ήμπορεί να επαναφέρει την πρώτη τρυφερότητα του προσώπου και να εξαλείψη τας ρυτίδας, όπως η κρέμα

ΤΟΚΑΛΟΝ

Παλείται εις όλα τα καλά Μυροπολεία, Κομμωτήρια και Φαρμακεία

Γεν. Άντιπρ. **Ι. Μ. ΚΑΝΖΟΥΧ**
Στοκ Περμαζόγλου 3 - Αθήναι

Έφθασε το νέον Γερμανικόν φάρμακον

URODOL

κατά των ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ ΑΡΘΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ ΔΙΑΣΕΩΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

Ειδικόν Γαλλικόν φάρμακον κατά της Συφιλίδος. Έγκριμένον παρὰ του Ίατροσυνοεδρίου της Ελλάδος και της Φαρμ. Σχολής Πανεπιστημίου Παρισίων. Άντιπρόσωποι Υιοί Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ Σ'α Υειραιά. Έπιστημονικαί οδηγίαι παρὰ Συμφυλολόγφ κ. Φωτίφ Μοσχούλα

Αθήναι, Σωκράτους 36, επίσης και εις το Ίατρείον όδδς Χαριλάου Τρικούπη 14.

Το ειδικότερον εις το είδος του κατάστημα Γ. ΚΥΡΙΑΖΗ Έδουάδου Δφ, 10 έλαβε προσφάτως τας τελειοτέρας όλων

ΤΡΙΦΩΝΟΛΑΣ

Με μιὰ Τριφωνόλα έχετε Πιάνο και Πιανόλα ή όποία λειτουργεί κατ' άρέσκειαν με τὰ πόδια ή δι' ήλεκτρισμού.

Μεγάλοι εύκολίαι εις τας πληρωμάς.

ΦΑΝΕΡΩΣΑΤΕ ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΩΜΟΡΦΙΑ

Αφαιρέσατε τὰ έωικάθισματα άπό τούς όδόντας

Θέλετε νά έχετε λευκότερους, άραιότερους όδόντας; Ίδού μία νέα μέθοδος όπως τό επιτύχετε.

Έάν ζητήτε νέαν όμορφιά και νέα θέληγτρα, δοξαριάσατε τόν νέον τούτον τρόπον

Ψάψατε τούς όδόντας σας διά της γλώσσης, και θά αισθανθήτε την παρουσίαν έπικαθίσματος - έν είδος όλισθηρού έπιστοφώματος

Έφ' όσον τὰ έπικαθίσματα διατηρούνται επί τών όδόντων, τό κειδιαμί σας είνε έστερηνέ-

νον πάσης χάριτος

Σήμερον έρευνήθη ή Πρώτη νέον είδος όδοντοπάστας συνθέτει τὰ έπικαθίσματα ρεί τούς όδόντας σπύλνωσιν

Δοκιμάσατε την Πρώτη Όλίγων ήμερών χρήση της τόπαστας ταύτης θά πάς πείσις καθ' όλοκληρίαν πεί αποτελεσματικότητα της

Άγοριάσατε σήμερον την τόπασταν ταυτην

Persele ΚΑΤΑΘΕΤΗ
ΣΗΜΑ

ΠΕΨΟΝΤΕΝΤ ή νέα Άμερικανική όδοντοπαστα
Γεν. Άντιπρόσωπος Π. ΠΕΡΟΓΛΟΥ, Πλατεία Όμονοίας 3-4

ΚΟΝΙΑΚ ΒΟΤΡΥ

ΠΑΛΑΙΟΝ ΑΠΟΣΤΑΓΜΑ

Ελ.Ε.Οίων και Οίνοπνευμάτων Στοκ

Κεντρικόν Πρατήριον: Αθήνας 27Α

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοταφ 17
(ΟΠΙΘΕΝ ΑΡΧ. ΜΟΥΣΕΙΟΥ)
ΑΡΧΙΕΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΑΣ

ΕΒΔΟΜΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Β'

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Έσωτερικού Δοχ. 100

Έξωτερ. Σελ. 15 ή Δ. 4

ΤΙΜΗ ΦΥΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΣΕΙΣ Κ' ΕΜΕΙΣ

Έχοντας την πεποίθησιν, πως τόσο οι αγαπώμενοι αναγνώστες, όσο και ή πό άγαπητή μου άκόμα αναγνώστριάς, δεν θά μου άρνούνται καί πού θά τούς ζητούσα, άπεφάσισα σήμερα νά πάσω ένα θέμα πού ίσως στην άρχή σας φαίη κοινό ή και άσημαντό ή διαφημιστικό, ένά κατά βάθος σας ενδιαφέρει όλους περισσότερο από κάθε άλλο.

Και τό θέμα μου αυτό, είναι μία προσπάθεια έως άπολογισμού νά πούμε, άν σας άρέσει ή λέξη, άπό την μία μεριά της ιστορίας του περιοδικού μας, τών υποχρεώσεων πού ανέλαβε άπέναντι τών πολλών χιλιάδων αναγνωστών τον με την έκδοσί του, τών μέσων πού μετεχειρίσθη ίσαμε σήμερα και πού θά μετεχειρίσθι στο μέλλον, κα' άπ' την άλλην, τών υποχρεώσεων τών αναγνωστών μας, τών καθηκόντων τους και της ύποστηρίξεως πού μ' αυτήν πρέπει νά μάς περιβάλλουν.

Και πρώτα-πρώτα, γιά νά είναι δικαιολογημένη μία έκδοσι έφημερίδας, περιοδικού ή βιβλίου, πρέπει ή έκδοσις αυτή νά αποβλήτη στην πλήρωσιν μιας κενής θέσεως, δηλαδή νά πείσεται με αυτήν νά συμπληρωθή ή νά τελεωποιηθή ή ύπαρχουσα έλλειμματική ή στάσιμη κατάστασις.

Η έκδοσις λοιπόν του περιοδικού μας, στηρίζεται όλοένα πάνω σ' αυτήν την σκέψιν, και μόνο σ' αυτή. Βέβαια, δεν θέλουμε νά πούμε μ' αυτό πως θ' άδιαφορούσαμε τελείως ως προς τό οικονομικό μέρος της επεχειρήσεως. Όχι! άλλά δεν έστρέφονταν σ' αυτό ή γενική καί κύρια βλέψις μας.

Θέλησαμε νά βγάλουμε ένα περιοδικό, ένα τέτοιο περιοδικό — θάπρεπε καλλίτερα νά πώ — πού ίσως την στιγμή εκείνην έλλειπε από τὰ άλλα περιοδικά, καλά και κακά, πού έβγαίναν καί βγαίνουν. Θέλησαμε νά παρουσιάσουμε ένα περιοδικό, πλαισιωμένο σέ μία μοντέρνα κομψή, με νέες άρχές, με νέους σκοπούς, με νέα πρόσωπα, ένα περιοδικό σύγχρονο, ναι, καί με εικόνες, εικόνες πολλές...

Και γιά όδηγούς μας πήραμε τὰ περιοδικά όλων τών κόσμων, πού βγαίνουν με τούς ίδιους σκοπούς, τὰ δύο αυτά συνασθήματα πού δδηγούν και προτρέπουν στην δημόσια και νομίριον πραγμάτων, πού ολισθηλάτην την σκέψιν μας, πού μάς προετοιμάζουν στο νά δεχτούμε νέα φώτα, νέες άρχές...

Και τό περιοδικό μας σήμερα, ύστερα απ' την πρώτη του έπιτυχία, θέλησε νά στούσει σέ καινούριους δρόμους, σέ καινούρια μονοπάτια πού θά τό ώδηγούσαν στο νά συμπληρώσθι τόν σκοπό του. Και γιά τό σκοπό αυτό άπεφάσισε νά σας δώσ' ή σ' η — καί πώς άλλοιώς θά μπορούσε νά χαρακτηριζοθή ή προσπάθειά του αυτή — μία σειρά από έλεκτά βιβλία έλλήνων και ξένων συγγραφέων, σέ καλλιτεχνικές και μοντέρνες έκδόσεις.

Έχοντας υπ' όψιν μας πως ίσως τώρα τό βιβλίο, τό καλό βιβλίο, σπανίζει στών τόπων μας και καθμέρια και τὰ λίγα πού ύπάρχουν γίνονται με την άριβεία τους δυσκολοπόροτα γίνον κόσμος πού θέλει, διψά νά διαβάσθι, νά μάθθι, άπεφάσισαμε νά διαθέσουμε τό ποσό έ-

με τούς δικούς μας σκοπούς, και πού συγκεκριμένα πήραμε και ξεφυλλίσαμε ένα σωρό άμερικανικά περιοδικά, περιοδικά πού βγαίνουν σέ μία πολιτεία πού έχει γιά πρώτη και καλύτερη της βάσι ζωής, τίς λίγες λέξεις: «Time is money».

Ο άμερικανός αναγνώστης σναίνεται την πολυλογία, βαριέται τὰ πολλά λόγια, θέλει νά του δώσθι όσο περισσότερα μπορείς πράγματα, μ' όσο περισσότερο λιγότερες γραμμές. Ο άμερικανός αναγνώστης άπατεί άπ' τό περιοδικό πού διαβάσει πολλά πράγματα, μ' όσο μένα σέ λίγες σελίδες.

Και μεις λοιπόν — άν τό κατορθώσαμε ή όχι αυτό άς μάς τό πούν οι αναγνώστες μας — θέλησαμε, προσπαθήσαμε και προσπαθούμε νά κάνουμε τό ίδιο. Από την πρώτη μέρα πού βγήκαμε ίσαμε σήμερα, όλη μας ή προσοχή στράφηκε στο πως θά κατορθώναμε νά προσδώσουμε ένα στυλ στο περιοδικό μας, ένα στυλ δικό μας, ξεχωρό και πού θά προσαρμόζονταν με της άνάγκης, της έπιθυμίας, την μόρφωσι και την τερπνή διδασκαλία τών αναγνωστών μας.

Και μέσα στην προσπάθειά μας αυτή, πέρασε ένας όλόκληρος χρόνος και μούσ άπ' την έκδοσί μας. Σήμερα μπορούμε νά πούμε ότι τό κατορθώσαμε. αυτό τολάχιστο βγαίνει άπό τίς χιλιάδες τὰ συγχαρητήρια γραμμάτια πού λαμβάνουμε άπ' τούς αναγνώστες μας κα' άπ' την καταπληκτική έβδομαδιαία αύξησί τους...

Είπαμε πως τό περιοδικό μας βγήκε με πρόγραμμα έκλαίκευτικό, και τό πρόγραμμά του αυτό θά κρατήσθι ίσαμε την τελευταία στιγμή πού θά άσθάνεται γύρω τον την άσπλη και την πλέρια άγάπη τών αναγνωστών του. Άλλοι ίσως θά έμεναν εύχαριστήμενοι με την έπιτυχία αυτή, έμάς όμως δεν μάς άρκει, και ποτέ δεν θά άρκέσθι καμμία έπιτυχία έστω και ή μεγαλύτερη, προκειμένου νά μείνι στάσιμη.

Πάντα θά βασιλεύη μέσα μας ή άνησυχία κα' ή όργασμός, τὰ δύο αυτά συνασθήματα πού δδηγούν και προτρέπουν στην δημόσια και νομίριον πραγμάτων, πού ολισθηλάτην την σκέψιν μας, πού μάς προετοιμάζουν στο νά δεχτούμε νέα φώτα, νέες άρχές...

Και τό περιοδικό μας σήμερα, ύστερα απ' την πρώτη του έπιτυχία, θέλησε νά στούσει σέ καινούριους δρόμους, σέ καινούρια μονοπάτια πού θά τό ώδηγούσαν στο νά συμπληρώσθι τόν σκοπό του. Και γιά τό σκοπό αυτό άπεφάσισε νά σας δώσ' ή σ' η — καί πώς άλλοιώς θά μπορούσε νά χαρακτηριζοθή ή προσπάθειά του αυτή — μία σειρά από έλεκτά βιβλία έλλήνων και ξένων συγγραφέων, σέ καλλιτεχνικές και μοντέρνες έκδόσεις.

Έχοντας υπ' όψιν μας πως ίσως τώρα τό βιβλίο, τό καλό βιβλίο, σπανίζει στών τόπων μας και καθμέρια και τὰ λίγα πού ύπάρχουν γίνονται με την άριβεία τους δυσκολοπόροτα γίνον κόσμος πού θέλει, διψά νά διαβάσθι, νά μάθθι, άπεφάσισαμε νά διαθέσουμε τό ποσό έ-

κείνο πού άλλοι διαθέτουν γιά διαφήμισι, σέ μία πρωτοτυπώτερη και προπαντός παραγωγικώτερη και γιά μάς και γιά σας διαφήμισι: την διαφήμισι μέσον τών έλεκτών έκδόσεών μας.

Και τό περιοδικό μας, είχε την τύχην νά αισθανθή και γιά δεύτερη φορά την εύχαρίστησι της έπιτυχίας.

Οι αναγνώσταί μας μάς ύποστηρίξαν. Τὰ φύλλα του περιοδικού μας πριν προφθάσουν καυλά-καυλά νά διανεμηθούν άπ' τό πρακτορείον, έξαντλούνται, και ό αριθμός τών αναγνωστών μας αύξάνει καταπληκτικώς και παρὰ πάσαν προσδοκίαν μας.

Μά εις άντάλλαγμα της φανατικής αυτής ύποστηρίξεως τών αναγνωστών μας, τό περιοδικό μας, θά τούς έξασφαλίση μέσα σέ λίγο καιρό — έκδίδοντας ίσως και δύο βιβλία κάθε μήνα — μία μικρή βιβλιοθήκουλá, τόν καλλίτερο σύντροφο κάθε σπιτιού, με σειράς από έλεκτά βιβλία, πού μέσα στις σελίδες τους θά μπορούν νά βρουν κάθε τί πού θά τούς ενδιαφέρει... Φιλολογία, έπιστήμη, άθλητισμός, πνευματισμός, ύγιεινή, νοικοκυροσύνη, σάτυρα, θέατρο...

Ο οικογενειακός, ή έμπορος, ή δημοσιογράφος, ή νοικοκυρά, ή φοιτητής, ή μαθητής, ή εργατής, θά βρή ενδιαφέρον διαβάσοντας της έλεκτές αυτές έκδόσεις.

Θά τών εύχαριστήσω, έστω κα' άσχετες με τό έπαγγελιά μου, γιάτί θάναυ γοημένους από εύχαρίστη, ξεκούραστα...

Αυτά θέλωμε νά πούμε. Τὰ περισσότερα χρόνους περικόττα, άφίνοντας τόν καιρό νά μάς συμπληρώσθι...

Τό περιοδικό μας, τώρα, ύπερβηκεν τὰ τσάβη των δούκων, έχοντας πλάι του την άπείροιστη άγάπη και ύποστηρίξιν των χιλιάδων αναγνωστών του, και με βάσει πάντα σκεπμένη μέσα τον την σκέψιν μάς άκόμη τελειώσεως και άριωτέρας έμπνεύσεως...

Στους αναγνώστες μας τώρα μένει, νά εκτιμήσουν όσον άξίζει την προσπάθειά του αυτήν, και νά την άσπλησουν διαδίδοντας και συνιστώντας τα... Τὰ βιβλία πού τό περιοδικό μας τας προσφέρει, δώρα, άς χρησιμοποιούν ή έπισημάνουν, κα' άς έχουν μέσα στις σκεψεις τους βαθιά άποτυπωμένη την παρακάτω ύπόσχεσί μας:

«Ότε αυτού δεν θά σταματήσουμε... Θά προχωρήσουμε πάντα αναζητώντας τό καλύτερο, τό διδαικτικώτερο, τό τερπνότερο...»

Νίκος Νίκας

ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

J. BRUNO RUBY

Μαντελέν Δωρά κτύπησε το τραπέζι με τα τρία σερβίτσια. «Όλα ήταν καλοδιατεταγμένα στη θέση τους, και όλη η τραπεζαρία λαμπερόπονη από καθαριότητα και τάξη. Και ο πολυέλαιος έβριχνε τις λαμπρές των λαμπριών του πλούσια και καλοκάγαθα».

Δεν έλειπε τώρα τίποτε άλλο εκτός από τα λουλούδια. Γιατί η Μαντελέν δεν μπορούσε να φανταστεί ένα γεύμα τέλει χωρίς άνθη επάνω στο τραπέζι.

Κι' αυτός ο Φίλιππος, ο άντρας της, που θα τα έφευγε τα λουλούδια αυτά, άρχισε να έλθει...

Ο Φίλιππος Δωρά, ταμίας σε μιά ιδιωτική τράπεζα, θύρεπε ήδη νάχη φύγει δπως όλος ο κόσμος, στις έξι από το γραφείο του. Αυτός όμως, γραμματοεπίτης έως το κόκαλο, εύρισκε πάντα κάτι να κάνει, και όταν οι άλλοι υπάλληλοι έφευγαν από την τράπεζα, κι' έτσι πάντα άρχιζε να γυρίζει σπίτι.

Η Μαντελέν του είχε τηλεφωνήσει πρό μιά ώρα, ότι ο Παύλος Μόντι, ο εξαδέλφος τους, ανήγγειλε πως θα έρχοταν να δείτση μαζί τους. Κι' είχε προσθέσει στον άνδρα της ότι, επειδή αυτή είχε γυρίσει λίγα αργά σπίτι και είχε να έτοιμασει για το δείπνο, ότι τον παρακαλούσε να περάσει αυτός από το ανδραπολείο και ν' αγοράσει μερικά άνθη, τριαντάφυλλα προπάντων.

Πραγματικά όμως η Μαντελέν δεν έδωκε να ίδια να πάρη λουλούδια, γιατί ερωτοτυχημένη με τον Παύλο Μόντι, δεν είχε κουράνιο να χάνη την ευκαιρία που είχε να μείνη μαζί του έως την ώρα που θα γυρίσει σπίτι ο άνδρας της. Γι' αυτό τον έπεφτόσε να πάρη αυτός τ' άνθη θγαίνοντας από το γραφείο του.

Φυσικά θα λησμονήσει τ' άνθη! Είναι μά την αλήθεια ένας άνοητος άνθρωπος αυτός ο Φίλιππος! Έτσι σκεπτόταν η Μαντελέν.

Είχε παντρευτεί τον Φίλιππο Δωρά πρό δεκαετίας. Από τότε (από δέκα ολόκληρων ετών) της έμενε απόλυτα πιστός, της έδειχνε την ίδια αναλλοίωτην έμπιστοσύνη και την ίδια άμεταβλήτη καλωσύνη!

Τι τέλειος σύζυγος! Έλεγαν όλοι. Τι τέλειος σύζυγος! Αυτό την εφούριζε την Μαντελέν.

Ο Φίλιππος ήταν, βέβαια, άρροισμένος σ' αυτήν, την αγαπούσε, αλλά την αγάπη του την εφάντασε κατά έντελως παράξενο και πρωτότυπο τρόπο: δεν την αγαπούσε γιατί η Μαντελέν ήταν όμοια, γοιτευτική, έξυπνη, καλή.

Όχι! την αγαπούσε γιατί, μιά και την είχε διαλέξει και την πήρε γυναίκα του, έννοιασε να την αγαπά, να της είναι πιστός και άρροισμένος από το κάτω της γραφής να είναι ευτυχής μόνο μαζί της.

Την ημέραν των γάμων τους της είχε πει: «Μαντελέν, θα σε αγαπάω σ' όλη μου τη ζωή, χωρίς να σε αγαπάω γιατί αξίζεις ή δεν αξίζεις. Θα σε αγαπάω χωρίς να σε κρίνω!»

Αυτό ήταν που την έκαμνε έντελως έξω φρενών.

«Ακούς εκεί τον ήλιθο, να μ' αγαπάει απλώς γιατί είμαι γυναίκα του! Έλεγε συχνά η Μαντελέν. Μ' έχει χάρι, ο χαμένος αυτός, που το έχω μέσα στο αίμα μου να μείνω τιμία... Μά θαύδη ώρα να τον εκδιχαθώ».

Τα χρόνια όμως περνούσαν χωρίς να παρουνισαθή η ευκαιρία που πρόσμενε η Μαντελέν για να πραγματοποιήσει τις απειλές της. Μά μέρη παρουνισαθήκε μισρόστ της ο Παύλος Μόντι, ένας εξαδέλφος του άνδρός της, που είχε από μικρός ανατραφεί στη Νότιο Αμερική κι' έρχοταν τότε για πρώτη φορά στο Παρίσι.

Ο Παύλος Μόντι δεν άργησε να κατακτήσει την Μαντελέν, αφού μίλιτα ως συγγενής, είχαν όλες τις ευκαιρίες να βρίσκεται συχνά μαζί της. Ο νέος αυτός, ο φιλήδονος, ο παιγνιδιάρης, ο τρυφερός, ήταν ολωσδιόλου διαφορετικός από τον άνδρα της. Της άρεσε όσο

ποτέ κινένας άνδρας έως τότε δεν της είχε άρεσει.

Έτσι, σιγά-σιγά και άσυναίσθητα, πεπεισμένη έλλωστε ότι ο άνδρας της ούτε πρόσχε ούτε ήθελε να προσέξει σε τίποτε, γλυστούσε στην ανιστόφικη πείσει της, που θα ήταν γι' αυτήν ή έναρξες μιάς καινούργιας ζωής...

Κι' ατάχοντας το κράδυ αυτό το τραπέζι όπου όλα είχαν ταχτοποιηθεί σε τρόπο που ευχαριστούσαν τον Παύλο, η Μαντελέν συλλογιζόταν πολύ και βαθιά, την ώρα που ο Παύλος θα βρισκόταν μαζί της.

«Ένα κλειδί ακούστηκε να στριφογυρίζει μέσα στην κλειδαριά. Αυτός ήταν, ο Φίλιππος! Η Μαντελέν έκλεισε την πόρτα, που χώριζε τον αντιθάλαμον από το σαλόνι και χωρίς καν να σκεφθί ν' άσπασθί τον Φίλιππο, έπρεπε το μπουκέτο, που είχε στα χέρια του.

Εκείνος την ενότιζε στενοχωρημένος. «Όταν πήγα στο ανδραπολείο ακριβώς έ-

καί δεν είχε πλέον άλλη επιλογή... Την στιγμή που έτοιμαζόταν να καθίσει στο τραπέζι, το βλέμμα της έπεσε στα μάτια του άνδρός της. Ξαναδοκίμασε μιά βαθύτερη σκέψη».

Τι παράξενα μάτια, που έδειχναν την στιγμή ο άνδρας της. Και πως μιλούσαν τα μάτια αυτά! Και μιλούσαν τα μάτια αυτά με τρόπο που δόξ και της έλεγαν: «Δεν είσαι, Μαντελέν, τί τίποτα σ' ανήκει. Επάνω στο πρόσωπό σου, γιατί άρχισες σ' εσύ τώρα να νουσιάζεις προληπτική, άπ' όλην Παύλος βρισκεται έδω και εμένα κανείς πάντοτε πρόληπτικός όταν αγαπά...»

Ναι, αυτά έλεγαν τα μάτια να εκείνην την ώρα μιά και άνδρός της.

Και έλεγαν ακόμη, ότι ο Φίλιππος ήταν ηλίθιος, ότι έφαιτοσε από τα μάτια του κίλημα της έμπιστοσύνης, ότι το έκαμνε άποψη να περύνει σιωπώντας...

«Όσο αγαπούσε έλπινα η Μαντελέν, ο Φίλιππος; Όσο Μαντελέν γελούσε ίσως έρωτα για την αγάπη του άνδρα της;»

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

για την προληπτικότητα, τώρα, το κράδυ το άρχισε να αισθάνεται μιά μυστηριώδη βλέποντας το χονδρό αυτό κίτρινο μπουκέτο.

Ο Παύλος βρισκόταν εκεί. Για πρώτη φορά αισθανόταν ένα τρώμο για κάποια προμήνυμα. «Είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά».

Κίτρινα χρυσάνθεμα... Συλλογισμός δοκίμασε για μιά στιγμή ν' αναλάβει, έπειτα έπεσε ξαφνικά.

Κι' αν ήταν αλήθεια, αυτό που έλεγε Φίλιππος; Είπε μέσα της η Μαντελέν. Προχώρησε άποφασιστικά προς το μπουκέτο κι' έβριξε τα χρυσάνθεμα σε μιά γωνία.

Η Μαντελέν, συλλογισμένη, έστρεψε την μεταλλικόνισσα. Πέντε λεπτά άργησε το δείπνο ήταν πιά έτοιμο και η Μαντελέν τον Παύλο και τον άνδρα της πέρασαν στο τραπεζαρία.

«Όταν είδημη τώρα η Μαντελέν, πέρασε χέρι της κάτω από το μπράτσο του Παύλου και είχε πλέον άλλη επιλογή...»

Την στιγμή που έτοιμαζόταν να καθίσει στο τραπέζι, το βλέμμα της έπεσε στα μάτια του άνδρός της. Ξαναδοκίμασε μιά βαθύτερη σκέψη».

Τι παράξενα μάτια, που έδειχναν την στιγμή ο άνδρας της. Και πως μιλούσαν τα μάτια αυτά! Και μιλούσαν τα μάτια αυτά με τρόπο που δόξ και της έλεγαν: «Δεν είσαι, Μαντελέν, τί τίποτα σ' ανήκει. Επάνω στο πρόσωπό σου, γιατί άρχισες σ' εσύ τώρα να νουσιάζεις προληπτική, άπ' όλην Παύλος βρισκεται έδω και εμένα κανείς πάντοτε πρόληπτικός όταν αγαπά...»

Ναι, αυτά έλεγαν τα μάτια να εκείνην την ώρα μιά και άνδρός της.

Και έλεγαν ακόμη, ότι ο Φίλιππος ήταν ηλίθιος, ότι έφαιτοσε από τα μάτια του κίλημα της έμπιστοσύνης, ότι το έκαμνε άποψη να περύνει σιωπώντας...

«Όσο αγαπούσε έλπινα η Μαντελέν, ο Φίλιππος; Όσο Μαντελέν γελούσε ίσως έρωτα για την αγάπη του άνδρα της;»

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Κάθε φορά που η Φίλιππος την έβλεπε να βαστά αυτά τα άνθη, αισθανόταν ένα τρώμο: είναι κανείς προληπτικός όταν αγαπά...

Φύρανος Μπαρκλέϋ Όταν λ'άσλω της Αναχής οδοντεί...

ηλθία του 'Αγίου Βαρόλφου και του σταθμού του Βατερόλ, ήτο σάν συνεσταλμένη και δειλή, λόγω της σοβαρής και επιτακτικής συστάσεως, που της έκαμε ο Σερ Ντέρεκ Μπράντ. Άπορούσε πως ο δόκτωρ, παρά την συνήθειά του, έχασε το τάπ του μέχρι ταούτου σημείου: ήτο δυνατόν ή ιεροτελεστία αυτή του γάμου, όπου όλα συνέβησαν σάν μέσα σ' όνειρο να την έχουν πράγματι μεταμορφώσει εις κυρία Ράιβερς;

Επί πλέον ο δόκτωρ απειρηνόμενος προς αυτήν και αναφερόμενος στον Ντέβητ τον άπέκλεισε εφ' όσον σ'αυτήν. «Μόνη καθαρά άνάμνησις που έμεινε στο λνέμμα της Ντιάνας από όλην την τελετήν του γάμου, ήτο ο άποφασιστικός και σταθερός τόνος της φωνής του Ντέβητ, όταν αυτός είπε: «το θέλω εγώ».

Αλλά ήξευρεν ή Ντιάνα ότι αυτό θα μπορούσε να έμπνην την έπίσημη: «έστω ν' αναχωρήσω άμέσως για την Κεντρικήν Αφρική».

Η Ντιάνα διερωτήθηκε τότε, γιατί έννοιωσε μιάν δονηράν συγκίνηση, διασπώνοντας την πόδηλν ήκανονήσιν του Ντέβητ μετά την λήξιν της τελετής. «Η αναχώρησις του Ντέβητ την ίδιαν ήμέραν που έμεινε ο γάμος τους δεν ήτο άδραγμα ένας από τους ούσιώδεις παράγοντας του σχεδίου το όποιον αυτή συνέλαβε και κατέστρωσε;

«Αν ο Ντέβητ άναχωρούσε, με ήσυχη την καρδιά και δεχόμεν εύχάριστα να χωρισθί άπ' αυτήν, ή όποία ήτο όνομαστικώς γυναίκα του, αυτό έπρεπε να είναι γι' αυτήν λόγος εννοιαστικός και όχι πηγή μεταμειλείας και λήθης. Η Ντιάνα, ή όποία πάντα έπίστευε τον έσπότη της άνώτερον από τις κοινές γυναίκες άδύναμεις, έστενοχωρέτο ν' επέστητε τον έσπότη της πως έννοιωσε μιά όλοην δυσανασχέτην».

Ο Ντέβητ μήπως δεν είχε κλήρος συμμορφωθεί με όλους τους όρους της συμφωνίας τους; Για να την εύχαριστήση αυτός, είχε παρακαλίψη όλα τα έπιτάδια που παρενέβαλλε στην λήξιν άποφάσεών για τον γάμον αυτόν, ή συνειδήσις του.

Και τώρα, παύσ τις σήτες συμφωνίες του, του κοροπήσε αυτή κλάμα γιατί υπερόρησε τόσος έσπότης και υπερόρησε. Θα ποτιούσε ο νεόνυμφος να δείξη κάποια λήθη, να εκδηλώση κάποια μεταμειλεία. «Άφες τα αυτά, Ντιάνα, έσκέψθη προσπάθοντάς να διώξη τις όσους τήτες σκέψεις, είναι τοιμερό, άπίστο, και άξιο άδύνατης γυναίκας. Δεν θέλω ο άγαπημένος αυτός νέος να μείνη στην Αγγλία, γιατί όμως και να τον άφήσω ν' αναχωρήση έγώτας στην καρδιά του την στενοχωρία. Δεν θα ήτο πολύ φυσικό να αισθάνεται άναενωμένος στον έσπότη του, τοματίζοντάς όλην απήν των περσιόχων που ποδονόταν από την ψεύτικην αυτήν κατάστασιν; Δεν όρεθον άπεναντίας, να είμαι πολύ εύχαριστήμένη διασπώνοντας ότι αν έδένθη ποτε το σπυρόν μου την εϊδήτην πλαστών δεσμών δεν θα στενοχωρηθί διόλου να έλευθερωθί άπ' αυτούς; Μιά κλίμα μεταμειλεία θα έθετε εις κίνδυνον την έπαγγελία όλης της σιμωατικής αυτής ποόξεως και θα έσοιχνε τον γάμον μας εις το έπίπεδο των κατ' συνήθειαν γάμων! Η άδεξία παρατήρησις του Σερ Ντέρεκ θα έξη ως μόνο άποτέλεσμα να καταστήσει σπαστέρον τοιτό: ότι θγαίνονεν από την έκκλησία που έλευθεροί ο ένας από τον άλλον, από όσον εύκολα θταν πάντοτε να πανδευθώμεν».

Όσοιόποτε όμως ή Ντιάνα ήναρξάθη ν' άναγνωρίσει μέσα της ότι ο Ντέβητ κατ' όσον είχε γίνει σπώνος της. Καθίστην ήτλη τον μέσα στο αυτοκίνητο θοάναν τον έσπότη και τόση χαρά; οώτησεν ή Ντιάνα.

Σκέπτομαι ότι το άπόγευμα φεύγω για την Κεντρικήν Αφρική! άπήνησε ο Ντέβητ, εφ' όσον ήτο στην γυναίκα του ν' άνεθί στο αυτοκίνητο.

Κεφάλαιον XVIII.
Κατά την διάρκεια της μεταβάσεως από την εκ-

ηλθία του 'Αγίου Βαρόλφου και του σταθμού του Βατερόλ, ήτο σάν συνεσταλμένη και δειλή, λόγω της σοβαρής και επιτακτικής συστάσεως, που της έκαμε ο Σερ Ντέρεκ Μπράντ. Άπορούσε πως ο δόκτωρ, παρά την συνήθειά του, έχασε το τάπ του μέχρι ταούτου σημείου: ήτο δυνατόν ή ιεροτελεστία αυτή του γάμου, όπου όλα συνέβησαν σάν μέσα σ' όνειρο να την έχουν πράγματι μεταμορφώσει εις κυρία Ράιβερς;

Επί πλέον ο δόκτωρ απειρηνόμενος προς αυτήν και αναφερόμενος στον Ντέβητ τον άπέκλεισε εφ' όσον σ'αυτήν. «Μόνη καθαρά άνάμνησις που έμεινε στο λνέμμα της Ντιάνας από όλην την τελετήν του γάμου, ήτο ο άποφασιστικός και σταθερός τόνος της φωνής του Ντέβητ, όταν αυτός είπε: «το θέλω εγώ».

Αλλά ήξευρεν ή Ντιάνα ότι αυτό θα μπορούσε να έμπνην την έπίσημη: «έστω ν' αναχωρήσω άμέσως για την Κεντρικήν Αφρική».

Η Ντιάνα διερωτήθηκε τότε, γιατί έννοιωσε μιάν δονηράν συγκίνηση, διασπώνοντας την πόδηλν ήκανονήσιν του Ντέβητ μετά την λήξιν της τελετής. «Η αναχώρησις του Ντέβητ την ίδιαν ήμέραν που έμεινε ο γάμος τους δεν ήτο άδραγμα ένας από τους ούσιώδεις παράγοντας του σχεδίου το όποιον αυτή συνέλαβε και κατέστρωσε;

«Αν ο Ντέβητ άναχωρούσε, με ήσυχη την καρδιά και δεχόμεν εύχάριστα να χωρισθί άπ' αυτήν, ή όποία ήτο όνομαστικώς γυναίκα του, αυτό έπρεπε να είναι γι' αυτήν λόγος εννοιαστικός και όχι πηγή μεταμειλείας και λήθης. Η Ντιάνα, ή όποία πάντα έπίστευε τον έσπότη της άνώτερον από τις κοινές γυναίκες άδύναμεις, έστενοχωρέτο ν' επέστητε τον έσπότη της πως έννοιωσε μιά όλοην δυσανασχέτην».

Ο Ντέβητ μήπως δεν είχε κλήρος συμμορφωθεί με όλους τους όρους της συμφωνίας τους; Για να την εύχαριστήση αυτός, είχε παρακαλίψη όλα τα έπιτάδια που παρενέβαλλε στην λήξιν άποφάσεών για τον γάμον αυτόν, ή συνειδήσις του.

Και τώρα, παύσ τις σήτες συμφωνίες του, του κοροπήσε αυτή κλάμα γιατί υπερόρησε τόσος έσπότης και υπερόρησε. Θα ποτιούσε ο νεόνυμφος να δείξη κάποια λήθη, να εκδηλώση κάποια μεταμειλεία. «Άφες τα αυτά, Ντιάνα, έσκέψθη προσπάθοντάς να διώξη τις όσους τήτες σκέψεις, είναι τοιμερό, άπίστο, και άξιο άδύνατης γυναίκας. Δεν θέλω ο άγαπημένος αυτός νέος να μείνη στην Αγγλία, γιατί όμως και να τον άφήσω ν' αναχωρήση έγώτας στην καρδιά του την στενοχωρία. Δεν θα ήτο πολύ φυσικό να αισθάνεται άναενωμένος στον έσπότη του, τοματίζοντάς όλην απήν των περσιόχων που ποδονόταν από την ψεύτικην αυτήν κατάστασιν; Δεν όρεθον άπεναντίας, να είμαι πολύ εύχαριστήμένη διασπώνοντας ότι αν έδένθη ποτε το σπυρόν μου την εϊδήτην πλαστών δεσμών δεν θα στενοχωρηθί διόλου να έλευθερωθί άπ' αυτούς; Μιά κλίμα μεταμειλεία θα έθετε εις κίνδυνον την έπαγγελία όλης της σιμωατικής αυτής ποόξεως και θα έσοιχνε τον γάμον μας εις το έπίπεδο των κατ' συνήθειαν γάμων! Η άδεξία παρατήρησις του Σερ Ντέρεκ θα έξη ως μόνο άποτέλεσμα να καταστήσει σπαστέρον τοιτό: ότι θγαίνονεν από την έκκλησία που έλευθεροί ο ένας από τον άλλον, από όσον εύκολα θταν πάντοτε να πανδευθώμεν».

Όσοιόποτε όμως ή Ντιάνα ήναρξάθη ν' άναγνωρίσει μέσα της ότι ο Ντέβητ κατ' όσον είχε γίνει σπώνος της. Καθίστην ήτλη τον μέσα στο αυτοκίνητο θοάναν τον έσπότη και τόση χαρά; οώτησεν ή Ντιάνα.

Σκέπτομαι ότι το άπόγευμα φεύγω για την Κεντρικήν Αφρική! άπήνησε ο Ντέβητ, εφ' όσον ήτο στην γυναίκα του ν' άνεθί στο αυτοκίνητο.

Κεφάλαιον XVIII.
Κατά την διάρκεια της μεταβάσεως από την εκ-

της άφοπλισμένον μπροστά σε μιάν ένδεχόμενη ζωή. Ποιά θα ήτο ή στάσις του Ντέβητ εις τις νέες περιστάσεις, που άνεμένοντο; Ποιά χήσις των συγγενών δικαιωμάτων του θα έκαμνε; Έγκρατούσε τα χέρια της διησιμένη στο γονακικό της: «Έπρεπε ν' άντισταθί αν ο Ντέβητ της έπαυσε ξαφνικά το χέρι; Έπρεπε στο νού της το δεσποτικό βλέμμα, το όποιον δαμάζοντας τους διαταγμούς της, την έσυρε στο πλευρό του Ντέβητ. Τι θα συνέβαινε αν ο νέος την ένότιζε και πάλι στα μάτια; Άλλά ο Ντέβητ, για την στιγμή, έφάνετο άποροφρημένος από το πανόραμα του Λονδίνου που πορφύριζε μπροστά στα μάτια του.

Είμαι εύχαριστήμένος, είπε ξαφνικά ο Ντέβητ, ότι έπήραμε ένα άγοράσι αυτοκίνητο. Ο σφοδρ αυτός πηγαίνει με λιγότερη ταχύτητα απ' όση θα έτρεχε ο δρόμος σας σωφρό. Έχει κανείς έτσι όλην την άνεση να κυτάξη από το παράθυρο...

Νά, κάτω... άκριβός... ή Τράπεζα της Αγγλίας. Δεν είχα ποτέ ένδιαφέρον γι' αυτό το ίδρυμα... Άπεναντίας ή προτιμήσις μου έπήγαινε στο Ρόιναλ έξοσείνς; έξ ατίας του κειμένου που έχόραξαν έπάνω σε μιά άσπρη πλάκα τοποθετημένη στην πρόσφυ του. Άκριβός εκείνη την στιγμήν το αυτοκίνητο εφώδη άνετη από το κύμα του συντοπισμού. Ο Ντέβητ έσοιχνε τότε από την άντίθετη θυρίδα ν' έσπρηζε έλαφρά το χέρι του στο γόνατο της Ντιάνας.

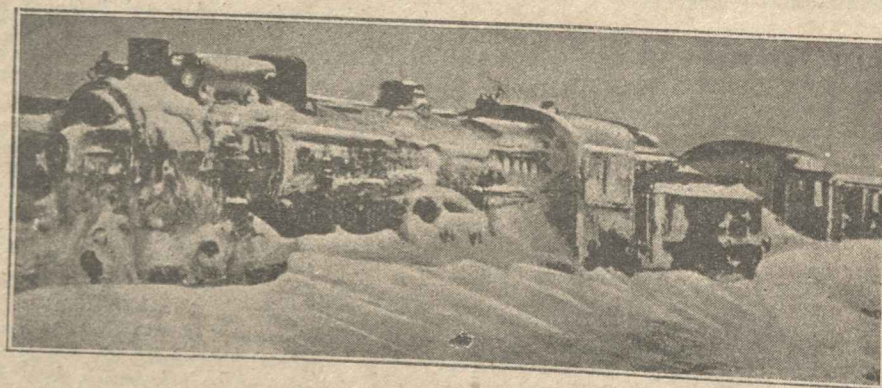
Ο πατέρας μου, έσκολούθησε, μου έπέστρεψε την προσοχή μου στην έπαγομένη αυτήν, όταν ήμουν μικρό παιδάκι. Ποτέτι να την ξανααντιτάξω άνετη για μιά τελενταία σοφά... Νά, ή κλάμα! Τα γούσα γούματα φαίνονται γαυαγμένα έπάνω στο άσπρο μάσκαο: Η ΓΗ ΑΝΗΚΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΚΑΙ Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ ΧΕΙΡΩΝ ΤΟΥ ΔΕΝ ήτο εύγενής ή έμπνευσις, που έχόραζε την έπαγομένη αυτήν εις την μετόπην του ίδρυματος αυτού, το όποιον είναι, το οικονομικών ζέντρον του έμπορίου και της διοικητικής όλοκληρίας της γής;

Τα μάτια του Ντέβητ έλαμπαζαν όταν εκάθησε. «Υστερα είπε πάλι:

Είμαι πάλι εύτυχής ότι μου έδόθη και πάλιν η ευκαιρία να ξαναδιαβάσω την έπαγομένη αυτήν. Αν ήμουν πλούσιος, θα έπρεθόμουν πολύ να δώσω στο γούσα γούματα φαίνονται γαυαγμένα έπάνω στο άσπρο μάσκαο: Η ΓΗ ΑΝΗΚΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΚΑΙ Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΡΓΟΝ ΤΩΝ ΧΕΙΡΩΝ ΤΟΥ ΔΕΝ ήτο εύγενής ή έμπνευσις, που

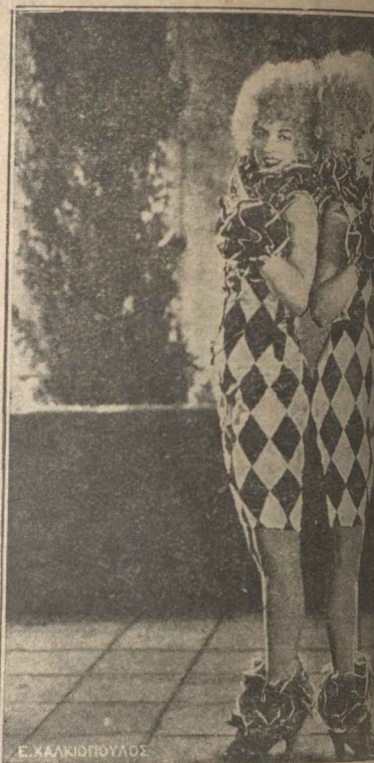
ΕΣΤΕΡ ΠΑΛΣΤΟΝ, αστήρ του κινηματογράφου.
Μαργαριτάρι μεσ' στα μαργαριτάρια, ωραία μεσ' στις ωραίες..

Τό χιόνι απέκλεισε επί τετραήμερον τὸν ὁδὸν τῶν Σερμπλόν-Οριάν
ἔξω τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Με τὸν πρωτοφανή χειμῶνα ἐξηντήθη ἡ καύσιμος ὕλη, καὶ αἱ πετωχαὶ
τάξεις δὲν εἶχαν οὔτε ἓνα ζεστό ρόφημα. Ἡ Δημοκρατία τῆς Βουλγαρίας
διωργάνωσε λαϊκὰ συσσίτια, τὰ ὁποῖα ἐμοίραζαν ζεστό τσάι.

Δύο χαριτωμένοι ἀρλεκίνοι περὶ τὴν
μιά ἀποκορηγμένη ἐπιθεώρηση τῆς

Ἡ ἑλληνικὴ ποδοσφαιρική οὐσία
Ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά:
Κωνσταντίνος, Μεσσήρης, Τσαλίκης, Ἐτιέν,
Κωνσταντίνος, Μεσσήρης, Τσαλίκης, Ἐτιέν.

Τὸ ἱστορικὸν τῶν ἑνδεκα ἐλλήνων
τοῦ Ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου, ἔχει ὡς
ἑξῆς:

ΠΑΜΑΛΗΣ: Κατάγεται ἐκ Κων-
σταντινουπόλεως. Παιξε ποδόσφαιρον
ἀπὸ τὰ 1920. Εἰς τὰς ἀρχὰς ἔλαβε μέ-
ρος εἰς τὴν οὐμάδα τῆς ἐν Κων/πόλει
Ροβερτείου Σχολῆς, ἀργότερα δὲ εἰς
τὴν ἰσχυρὰν οὐμάδα τοῦ «Ἡρώδους»
ὅπου καὶ διεκρίθη. Εἰς τὰς Ἀθήνας
ἦλθε πρὸς δύο ἔτων, προσχωρήσας εἰς
τὴν οὐμάδα τῆς «Ἑνώσεως Κων/πο-
λεως».

ΜΑΛΛΙΟΣ: Κατάγεται καὶ αὐτὸς
ἐκ Κων/πόλεως, ὅπου ἔπαιξε ἐπίσης εἰς
τὴν οὐμάδα τοῦ «Ἡρώδους», διακρίθη
τελευταίως, εἰς τὸν ἀγῶνα μετὰ τῆς
Ἀθηνῆς ἐναντίον μακτῆς Τουρκίας.
Εἰς τὰς Ἀθήνας ἦλθε πρὸς ἑνὸς ἔτους,
ἐγγισσάμενος εἰς τὴν οὐμάδα τῆς «Ἑνώ-
σεως Κων/πόλεως».

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Κατάγεται ἐκ Ἀθη-
νῶν. Ἐπεδόθη εἰς τὸ ποδόσφαιρον ἀπὸ
πολὺ μικρῆς ἡλικίας. Συμμετέσχεν τὸ
πρῶτον, εἰς τὴν οὐμάδα τοῦ «Ἑνωσι-
σμοῦ» καὶ κατόπιν εἰς διαφόρους ἄλλας
ἀνεπίσημους οὐμάδας. Πρὸς ἑνὸς ἔτους
ἐνεργάει εἰς τὸν «Παναθηναϊκόν».

ΒΙΚΕΛΑΙΔΗΣ: Κατάγεται ἐκ Θε-

«Φίλος», ὁ ἀγαπημένος σκύλλος τῆς Ἀνίας.
Ἐν τῇ ἐκείνῃ ἐξ ἐμπειρικώτατα κουταβά-
των, ὅταν μεγαλώσουν, ἡ κυρία τὴν ὑπόσχεται
να παρανοίση ἐπὶ τῆς κινηματογράφου «δρόγης».

ΠΑΙΡΙΚΗ ΟΥΣΙΑ

Μεσσήρης, Μάλλιος, Τσαλίκης, Ἐτιέν,
Κωνσταντίνος, Μεσσήρης, Τσαλίκης, Ἐτιέν.

παίρνει, ἐφ' ὅσον ἄλλωστε εἶναι καὶ
δουλεύει τῶν 100 μέτρων.

ΑΓΓΕΛΑΚΗΣ: Κατάγεται καὶ αὐ-
τὸς ἐκ Θεσσαλονίκης καὶ παίζει εἰς τὴν
οὐμάδα τοῦ «Ἀρεῶς» ἀπὸ ἑτῶν. Δια-
κρίνεται διὰ τὸ γρήγορό του παιχνίδι
καὶ διεκρίθη πάντοτε, ἐν Θεσσαλονίκῃ
εἰς ὅλας τὰς διεθνεῖς συναντήσεις.

ΕΤΙΕΝ: Κατάγεται ἐκ Κων/πόλεως.
Ἐπαιξε ἀπὸ μικρῆς ἡλικίας εἰς τὸ
«Ἡέρα Κλοῦ», ἐφαίνετο δὲ ἀπὸ τότε
ὅτι θὰ ἐξελιχθῇ, εἰς παίκτην μεγάλης
ἀξίας. Πράγματι δὲ σήμερον δύναται
να θεωρηθῇ ὡς ἓνας ἀριστοτέχνης κυ-
νήτης. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦλθε πρὸς ἑνὸς
ἔτους. Μετέσχε κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν οὐ-
μάδα τῆς «Ἑνώσεως Κων/πόλεως» καὶ
κατόπιν εἰς τὴν «ΠΑΟΚ», Θεσσαλο-
νίκης.

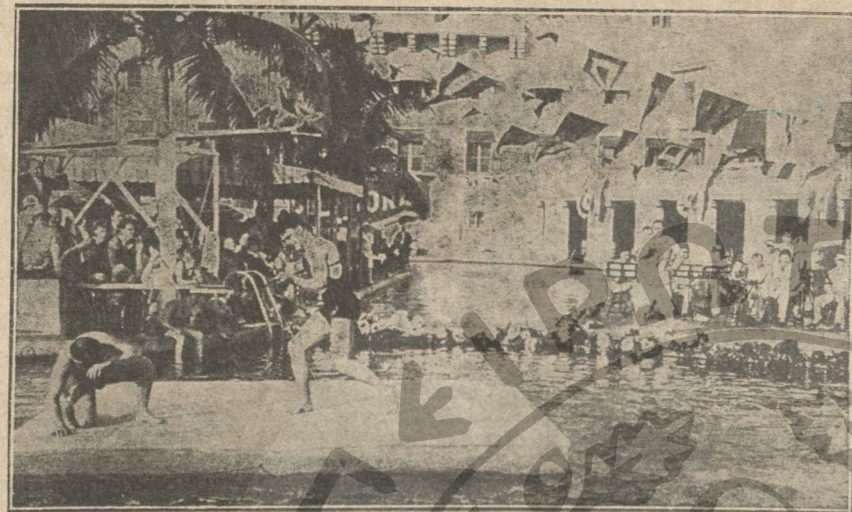
ΜΕΣΣΑΡΗΣ Π: Εἶναι μικρότερος
τοῦ Μεσσήρη, διετέλεσε δὲ καὶ αὐ-
τὸς ἐπὶ σεῖραν ἑτῶν εἰς τὴν Ἀφρικὴν.
Ἀντικατέστη τὸν «Παναθηναϊκόν».

ΤΣΟΛΙΝΑΣ: Κατάγεται ἀπὸ τὰς
Ἀθηνῶν. Ἐπαιξε κατ' ἀρχὰς ἀπὸ
τοῦ 1920 εἰς διαφόρους ἀνεπίσημους
οὐμάδας, ἀργότερον δὲ εἰς τὸν «Ἐθνι-
κόν» Πειραιῶς. Εἰς τὸν «Παναθηναϊ-
κόν» ἐνεγράφη πρὸς 2 ἔτων.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Νομίζετε ὅσοι ὅτι ἡ κυρία αὕτη μὲ τὸ σωσίβιον πνίγεται; Ἐχέτε λάθος!
Εἶναι ἀπλούστατα χωμένη στὸν κλίβανο ἐνὸς γερμανικοῦ ἰνστιτούτου καλ-
λονῆς καὶ παίρνει ἓνα λουτρό ἡλεκτροθεραπείας, διὰ νὰ καταστήσῃ τὸ
δέρμα τῆς λεῖο καὶ ἀπλά.

Εἰς τὴν Φλωρίδα τῆς Καλιφορνίας οἱ κελυμβηταὶ διακόπτουν τὸ λου-
τρό τους διὰ νὰ παίξουν ἓνα γύρο «μποῦρ» ὅ ἓνα πλωτὸ «ρίγκ», καὶ
ἐπειτα πᾶν πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ ἀμερικανὸς ἐφευρέτης Σιγκράβς κατεσκεύασε τὸ ἀνωτέρω αὐτοκίνητον
μὲ τρία μοτέρ, διὰ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τοὺς αὐτοκινητιστικούς ἀγῶνας
τοῦ Ντάντον Μπίτς τῆς Καλιφορνίας.

Η ταινία αυτή, παραγωγής της «Αλλιάς Σινεματογραφικής Έταιρείας», ερμηνεύεται από τον Βικτόρ Ζάνσον. Τους κυριότερους ρόλους παίζουν η Αλιαν Χάρβεϊ (Ύετ), ο Βόνεο Φουεττέρο (Ραούλ ντε Λινύ), ο Μπρούνο Κάστρο (Φίλιπ «Βόλεο») και η Ντίνα Γκράνλα (Ζιλμπέρτ ντε Λινύ).

Η υπόθεση έχει ως εξής: Ο βαρόνος Ραούλ ντε Λινύ, ο οποίος είχε φάγει θαμνίσια σ' ένα εστιατόριο της μόδας, επείσθηκε από τον πολύ ευθύμιος, όταν, άνοιγαν την πόρτα του διαμερισμάτος του, παρατήρησε ότι το είχαν επισκεφθεί οι κλέφτες.

Κάθε άλλος άνθρωπος εκτός αυτού θα φώναζε βοήθεια και θα καλούσε τους υπηρέτες του, αλλά ο βαρόνος ήταν γενναίος: άγαπούσε την πόλη, και βλέποντας δύο ανθρώπους οι οποίοι κατέγινον να μαζεύουν τα κλοπιμαία, άρπαξε τον ένα από αυτούς: ο άλλος φοβήθηκε και έφυγε από το παρόντο. Ο Ραούλ κρατούσε καλά από τα χέρια τον δεύτερο κλέφτη. Αυτός πάλευε και προσπαθούσε να του ξεφύγει, αλλά είχε να κάνει με δυνατό άνθρωπο και σε λίγο αναγκάστηκε να υπολογίσει ότι κινήθηκε.

Στην πόλη που ο νεαρός κλέφτης αναγκάστηκε να κάνει με τον Ραούλ ντε Λινύ, άρπαξε να πείσει το κοσμάτι του και ο Ραούλ έδοξίμασε την έκκληση να ιδί μη του φανεί ξανθών μαλλιών που σκέπαζε το κεφάλι της νέας. Άντις άδρα, είχε μπροστά του ένα ωραίοτατο πλάσμα δέκα οχτώ χρονών, του οποίου η χάρις τον ενόησε αμέσως.

Θα μπορούσε να παραδώσει την κλέφτρα στα χέρια της αστυνομίας: αλλά άρχισε να διατάζει αν έπρεπε να τον κάνει: ένοιωσε κάτι γλυκό και συμπνετικό να πλημμυρίσει την καρδιά του.

— Τι επάγγελμα είναι αυτό που κάνετε; έρωτησε. Ξεώρετε εις τί εκτίθεσθε;

— Μάλιστα, το ξένο, εις η νέα.

— Μά δεν ντρέπεσθε;

— Με παρόντο, εις η κλέφτρα.

— Λοιπόν! έξακολούθησε ο βαρόνος, θα κάνατε ένα δοκο.

— Τι δοκο; έρωτησε η νέα.

— Θα δοκιμάσετε ότι θα τηρήσετε την δική εντολή.

— Και τί λέγει η δεκάτη εντολή;

— Λέγει: ούκ επιθυμείτε οσα τω πλησίον σου έστι.

— Τ' δοκιμάω! ειπε έπισχυμος η νέα.

— Έπειδή θέλω να σας κρατήσω σπίτι μου: αυτό το σπίτι θα είναι η φυλακή σας: θα είναι από άνασταντο από κάθε άλλο.

Ο βαρόνος έδειξε τότε στην νέα το δωμάτιο εις το οποίον θα καθότανε, και πήγε στο δικό του άφου ειπε στην Ύετ, η νέα του είχε πη το δνομά της:

— Καληνύχτα, κλεφτρόνα!

Από την στιγμή αυτή, άρχισε για την Ύετ μια ήθηλη θεραπεία που δεν ήταν χωρίς θύλαγγο. Έν πρώτοις η φυλακή ήταν άναπαικτα: έβαλινε μάλιστα εκεί μεγάλη πολυτέλεια.

Υπήρχον έν τούτοις, στην θεραπεία της Ύετ, ένα μαύρο σημείο: ότι δεν μπορούσε πω να βγεί έξω. Η νέα αυτή που ήταν έλεύθερη σαν πουλί και η οποία, άλλως, με χρησιμοποίησε την έλευθέρια της με άκετά άσχημο τρόπο, δεν είχε πω το δικαίωμα να τρέχει στους δρόμους με τον ήλιο ή τη βροχή γυρεύοντας διάφορες προετίσεις, και αυτό προσέφερε στην Ύετ λίγη, και μαζί με την λίπη, τομερούς κεφαλόπονους. Ζήλευσε πολύ τον βαρόνο ντε Λινύ όταν αυτός την άφηνε δλομένη για να πάη να κάνει κάποιον περίπατο.

Έν τούτοις, η Ύετ είχε άσχημα, πριν μνη στην καλή φυλακή της, ένα άραβωνιστικό,

ο οποίος έξακολουθούσε να έλπει σ' αυτή. Τα αίσθηματά που ο δεσμοφύλαξ και η αιχμαλώτις είχαν ο ένας για τον άλλον γινόντανε κάθε μέρα πιο τρυφερά. Ο Λινύ έδινε όλα άφθονα στην Ύετ: χολιμάτα, κομμάτια, όλα, εκτός της έλευθέριας.

Μαντεύετε θεάτως, ότι το πουλί μαράζιαζε μέσα στο χυλό του κλουβί.

Ο Ραούλ ντε Λινύ είχε μια αδελφή, την Ζιλμπέρτ, η οποία ήταν άτυχη και αδιόρθωτη χαρτοπαίκτη. Η νέα αυτή, που περιούσε τις περισσότερες νύχτες της μπροστά στο τραπέζι.

Όταν το γράμμα έφθασε στη Ζιλμπέρτ, η Ύετ ήταν εκεί, και η νέα πήρε γρήγορα την απόφασή της. Άφου η αδελφή του Ραούλ, του σωτήρος της, ήρπειτο, έπρεπε να την υπερασπίσει αυτή. Αυτός ο Φίλιπ έφαινε σαν έκδηλος: με την συναλλαγματική του κρατούσε στα χέρια του την τιμή μιας γυναίκας. Έπρεπε να του πάρει κανείς πίσω από τη συναλλαγματική. Η Ύετ δεν ήταν ναυκα να αποσποχώσει μπροστά στην τολμηρή αυτή απόπειρα. Πήγε στο δωμάτιο που στην ώρα της φυλακής που της είχε κάνει ο Ραούλ, και έβγαλε το πλούσιο φόρεμά της. Ένάρξε μέσα σ' ένα σετόνι το κοσμάτι της και το άνοιξε της κοστούμ.

Ντύθηκε διακριτικά, έπειτα τώσθηκε χωρίς να την πάρει κανείς χαμπάρι. Πήγε γρήγορα στο σπίτι του Φίλιπ «Βόλεο», ο οποίος ήταν έξω. Έπαιρξε της άποψιάς του για να φάη τα έπιμα και είχε την τύχη να δει την συναλλαγματική. Της ήθε έπιθυμία να γρήνη στο δωμάτιο από την χαρά της: έπληρώσε το χρέος της στον Ραούλ: είχε στείλει την αδελφή του, Έστρεξε με λαχρά την συναλλαγματική επάνω στο στήθος της.

Έν τω μεταξύ, η Ζιλμπέρτ ήταν σαν τρελή από τις άπειλές του Φίλιπ «Βόλεο»: έβλεπε την διαμαρτυρήσή της συναλλαγματικής και την δικαστική δίωξη που έτοιμαζε έναντί της ο Φίλιπ. Φοβήθηκε. Δεν έβλεπε παρά ένα τρόπο να γλυτώσει απ' αυτή την κακομοιριά: να δοη τα άναγκαία κομμάτια η κοστούμια που αντιπροσώπευαν αυτό το ποσό.

Έθεσε ότι ο Ραούλ, μέσα στο χρηματικό δώμά του, είχε κομμένα δύο θαμνίσια γιορτινά. Κατόρθωσε να τα άνακατέψει με μόλις τα πήρε στα χέρια της, δεν σκέφτηκε πω παρά ένα πράγμα: να πάρει σε κάποιο κογγιόρο. Έπειτα από πολλά παραινέματα, τώσθηκε να πάει απ' αυτόν τον άνθρωπο το ποσό των 25.000 φράγκων, που κρατούσε στον Φίλιπ «Βόλεο» του τα πήγε.

Έν τω μεταξύ, ο Ραούλ ντε Λινύ, είχε πείσει σπίτι του, και η πρώτη ματιά που πέσαν στο χρηματοδόκιο, που είχε άνακατέψει, και η Ύετ δεν ήταν εκεί! Έρώτησε την υπηρετή του: αυτός του ειπε ότι η Ύετ είχε φέρει τα άνδρικά φορέματά της, και ότι δεν είχε πω καμιά άμφοβία: η κλέφτρα στήθηκε με το άνδρικό κοστούμι της, ο Ραούλ της πέταξε στα μούτρα όλη την περιουσία του.

Την κατηγόνησε χωρίς να θέληση σ' άποψη τις έξηγέσεις της, και εις ότι θα έδινε οσα την άστυνομία για την ποσότη της.

Η νέα έβλεπε, χωρίς να λήη τίποτα, την στιγμή εκείνη έφθασε η Ζιλμπέρτ, εις την συναλλαγματική που κρατούσε στο χέρι της, η νέα έννοισε την άσπική θυσία της για να την σώσει.

Τότε άπολόγησε το σφάλμα της στον άφ' ου της και αυτός δεν είχε πω παρά να την σιγή σιγνήνην από την Ύετ.

Έκείνη του έδωσε την συγγνώμη της και έκανε έπειτα από λίγες έβδομάδες.

Ο ΦΑΚΟΣ

Η χαριτωμένη Αλιαν Χάρβεϊ στον ρόλο της Ύετ.

Η χαριτωμένη Αλιαν Χάρβεϊ στον ρόλο της Ύετ.

πέξι του μακαρά, είχε χάσει στα χαρτιά τα τελευταία χρηματά της.

Ένας κοσμάς τύπος πλούσιος και άεργος, ο Φίλιπ «Βόλεο», ο οποίος έρωσε την νέα πολύ του γούστου του και που άνειμενταν να περάσει μαζί της μια έρωτική περιπέτεια μιας μέρας, πήγε να την ιδί και της ειπε:

— Έβαλα, άγαπητή μου φίλη, ότι είχατε κάποιον άτυχία στα χαρτιά.

— Άτυχία το λέτε αυτό, ειπε η Ζιλμπέρτ: έχασα 25.000 φράγκα, ότι είχα και δεν είχα.

— Το ξέρω, ειπε ο Φίλιπ, και άπεράσισα να σας βοηθήσω. Άρχει να δεχθήτε αυτή την συναλλαγματική.

Η Ζιλμπέρτ ευχαρίστησε θερμώς τον σωτήρα της και, έπειδή του είχε φερθεί λίγο σκληρά έως τότε, άπεράσισε να φανη πω καλή στο μέλλον.

Ο «Βόλεο» πάλιν, νόμιζε ότι κρατούσε την νέα με το ποσό των χρημάτων που της είχε δώσει.

Την έβλεπε ότι του, στέλνοντας της ένα γράμμα με το οποίον της έδινε ραντεβού, και μέσα με ο Ραούλ γράφει σ' αυτό, εις το ότι το γράμμα ήταν για την Ύετ, έρωσε τότε στο δωμάτιό της για να έρωτησει την νέα. Αδ' ογ, παρά την άπαγόρευση που της είχε κάνει, ο Ραούλ ήταν τρομερά θυμαμένος: ήτανε δέβιας ότι η φυλακισμένη είχε δραστηριοίσει να πάη στο Φίλιπ «Βόλεο, και άπεράσισε να τον ιδί άμέσως. Πόσον έξαπνίστηκε φθάνοντας, άμα εις την αδελφή του!

Μια τρομερή λογομαχία έγινε μεταξύ των

δύο άνδρων. Ο Ραούλ κατηγόνησε τον Φίλιπ για την διαγωγή του: αυτός δεν ήθελε να δώσει έξηγέσεις και τα πράγματα χειροτέρευαν. Ο Ραούλ έφυγε άφου έβεβαίωσε τον Φίλιπ ότι θα έαναβλεπόντανε και θα θα έναλέγαν. Μόλις έφυγε ο Ραούλ ντε Λινύ, Φίλιπ «Βόλεο» κάθισε στο γραφείο του, έπρεπε στην Ζιλμπέρτ αυτές τις γιορμές:

«Η διαγωγή του άδελφού σας με άναρμζει να διακόψω κάθε σχέσι: έάν, πριν περουν τρεις ώρες, δεν μου πληρώσετε το συναλλαγματική που έχω στα χέρια, με άπομην θα την παρουσιάσω στον άδελφό σας».

Όταν το γράμμα έφθασε στη Ζιλμπέρτ, η Ύετ ήταν εκεί, και η νέα πήρε γρήγορα την απόφασή της. Άφου η αδελφή του Ραούλ, του σωτήρος της, ήρπειτο, έπρεπε να την υπερασπίσει αυτή. Αυτός ο Φίλιπ έφαινε σαν έκδηλος: με την συναλλαγματική του κρατούσε στα χέρια του την τιμή μιας γυναίκας. Έπρεπε να του πάρει κανείς πίσω από τη συναλλαγματική. Η Ύετ δεν ήταν ναυκα να αποσποχώσει μπροστά στην τολμηρή αυτή απόπειρα. Πήγε στο δωμάτιο που στην ώρα της φυλακής που της είχε κάνει ο Ραούλ, και έβγαλε το πλούσιο φόρεμά της. Ένάρξε μέσα σ' ένα σετόνι το κοσμάτι της και το άνοιξε της κοστούμ.

Ντύθηκε διακριτικά, έπειτα τώσθηκε χωρίς να την πάρει κανείς χαμπάρι. Πήγε γρήγορα στο σπίτι του Φίλιπ «Βόλεο», ο οποίος ήταν έξω. Έπαιρξε της άποψιάς του για να φάη τα έπιμα και είχε την τύχη να δει την συναλλαγματική. Της ήθε έπιθυμία να γρήνη στο δωμάτιο από την χαρά της: έπληρώσε το χρέος της στον Ραούλ: είχε στείλει την αδελφή του, Έστρεξε με λαχρά την συναλλαγματική επάνω στο στήθος της.

Έν τω μεταξύ, η Ζιλμπέρτ ήταν σαν τρελή από τις άπειλές του Φίλιπ «Βόλεο»: έβλεπε την διαμαρτυρήσή της συναλλαγματικής και την δικαστική δίωξη που έτοιμαζε έναντί της ο Φίλιπ. Φοβήθηκε. Δεν έβλεπε παρά ένα τρόπο να γλυτώσει απ' αυτή την κακομοιριά: να δοη τα άναγκαία κομμάτια η κοστούμια που αντιπροσώπευαν αυτό το ποσό.

Έθεσε ότι ο Ραούλ, μέσα στο χρηματικό δώμά του, είχε κομμένα δύο θαμνίσια γιορτινά. Κατόρθωσε να τα άνακατέψει με μόλις τα πήρε στα χέρια της, δεν σκέφτηκε πω παρά ένα πράγμα: να πάρει σε κάποιο κογγιόρο. Έπειτα από πολλά παραινέματα, τώσθηκε να πάει απ' αυτόν τον άνθρωπο το ποσό των 25.000 φράγκων, που κρατούσε στον Φίλιπ «Βόλεο» του τα πήγε.

Έν τω μεταξύ, ο Ραούλ ντε Λινύ, είχε πείσει σπίτι του, και η πρώτη ματιά που πέσαν στο χρηματοδόκιο, που είχε άνακατέψει, και η Ύετ δεν ήταν εκεί! Έρώτησε την υπηρετή του: αυτός του ειπε ότι η Ύετ είχε φέρει τα άνδρικά φορέματά της, και ότι δεν είχε πω καμιά άμφοβία: η κλέφτρα στήθηκε με το άνδρικό κοστούμι της, ο Ραούλ της πέταξε στα μούτρα όλη την περιουσία του.

Την κατηγόνησε χωρίς να θέληση σ' άποψη τις έξηγέσεις της, και εις ότι θα έδινε οσα την άστυνομία για την ποσότη της.

Η νέα έβλεπε, χωρίς να λήη τίποτα, την στιγμή εκείνη έφθασε η Ζιλμπέρτ, εις την συναλλαγματική που κρατούσε στο χέρι της, η νέα έννοισε την άσπική θυσία της για να την σώσει.

Τότε άπολόγησε το σφάλμα της στον άφ' ου της και αυτός δεν είχε πω παρά να την σιγή σιγνήνην από την Ύετ.

Έκείνη του έδωσε την συγγνώμη της και έκανε έπειτα από λίγες έβδομάδες.

Ο ΦΑΚΟΣ

Η χαριτωμένη Αλιαν Χάρβεϊ στον ρόλο της Ύετ.

πέξι του μακαρά, είχε χάσει στα χαρτιά τα τελευταία χρηματά της.

Ένας κοσμάς τύπος πλούσιος και άεργος, ο Φίλιπ «Βόλεο», ο οποίος έρωσε την νέα πολύ του γούστου του και που άνειμενταν να περάσει μαζί της μια έρωτική περιπέτεια μιας μέρας, πήγε να την ιδί και της ειπε:

— Έβαλα, άγαπητή μου φίλη, ότι είχατε κάποιον άτυχία στα χαρτιά.

— Άτυχία το λέτε αυτό, ειπε η Ζιλμπέρτ: έχασα 25.000 φράγκα, ότι είχα και δεν είχα.

— Το ξέρω, ειπε ο Φίλιπ, και άπεράσισα να σας βοηθήσω. Άρχει να δεχθήτε αυτή την συναλλαγματική.

Η Ζιλμπέρτ ευχαρίστησε θερμώς τον σωτήρα της και, έπειδή του είχε φερθεί λίγο σκληρά έως τότε, άπεράσισε να φανη πω καλή στο μέλλον.

Ο «Βόλεο» πάλιν, νόμιζε ότι κρατούσε την νέα με το ποσό των χρημάτων που της είχε δώσει.

Την έβλεπε ότι του, στέλνοντας της ένα γράμμα με το οποίον της έδινε ραντεβού, και μέσα με ο Ραούλ γράφει σ' αυτό, εις το ότι το γράμμα ήταν για την Ύετ, έρωσε τότε στο δωμάτιό της για να έρωτησει την νέα. Αδ' ογ, παρά την άπαγόρευση που της είχε κάνει, ο Ραούλ ήταν τρομερά θυμαμένος: ήτανε δέβιας ότι η φυλακισμένη είχε δραστηριοίσει να πάη στο Φίλιπ «Βόλεο, και άπεράσισε να τον ιδί άμέσως. Πόσον έξαπνίστηκε φθάνοντας, άμα εις την αδελφή του!

Μια τρομερή λογομαχία έγινε μεταξύ των

δύο άνδρων. Ο Ραούλ κατηγόνησε τον Φίλιπ για την διαγωγή του: αυτός δεν ήθελε να δώσει έξηγέσεις και τα πράγματα χειροτέρευαν. Ο Ραούλ έφυγε άφου έβεβαίωσε τον Φίλιπ ότι θα έαναβλεπόντανε και θα θα έναλέγαν. Μόλις έφυγε ο Ραούλ ντε Λινύ, Φίλιπ «Βόλεο» κάθισε στο γραφείο του, έπρεπε στην Ζιλμπέρτ αυτές τις γιορμές:

«Η διαγωγή του άδελφού σας με άναρμζει να διακόψω κάθε σχέσι: έάν, πριν περουν τρεις ώρες, δεν μου πληρώσετε το συναλλαγματική που έχω στα χέρια, με άπομην θα την παρουσιάσω στον άδελφό σας».

Όταν το γράμμα έφθασε στη Ζιλμπέρτ, η Ύετ ήταν εκεί, και η νέα πήρε γρήγορα την απόφασή της. Άφου η αδελφή του Ραούλ, του σωτήρος της, ήρπειτο, έπρεπε να την υπερασπίσει αυτή. Αυτός ο Φίλιπ έφαινε σαν έκδηλος: με την συναλλαγματική του κρατούσε στα χέρια του την τιμή μιας γυναίκας. Έπρεπε να του πάρει κανείς πίσω από τη συναλλαγματική. Η Ύετ δεν ήταν ναυκα να αποσποχώσει μπροστά στην τολμηρή αυτή απόπειρα. Πήγε στο δωμάτιο που στην ώρα της φυλακής που της είχε κάνει ο Ραούλ, και έβγαλε το πλούσιο φόρεμά της. Ένάρξε μέσα σ' ένα σετόνι το κοσμάτι της και το άνοιξε της κοστούμ.

Ντύθηκε διακριτικά, έπειτα τώσθηκε χωρίς να την πάρει κανείς χαμπάρι. Πήγε γρήγορα στο σπίτι του Φίλιπ «Βόλεο», ο οποίος ήταν έξω. Έπαιρξε της άποψιάς του για να φάη τα έπιμα και είχε την τύχη να δει την συναλλαγματική. Της ήθε έπιθυμία να γρήνη στο δωμάτιο από την χαρά της: έπληρώσε το χρέος της στον Ραούλ: είχε στείλει την αδελφή του, Έστρεξε με λαχρά την συναλλαγματική επάνω στο στήθος της.

Έν τω μεταξύ, η Ζιλμπέρτ ήταν σαν τρελή από τις άπειλές του Φίλιπ «Βόλεο»: έβλεπε την διαμαρτυρήσή της συναλλαγματικής και την δικαστική δίωξη που έτοιμαζε έναντί της ο Φίλιπ. Φοβήθηκε. Δεν έβλεπε παρά ένα τρόπο να γλυτώσει απ' αυτή την κακομοιριά: να δοη τα άναγκαία κομμάτια η κοστούμια που αντιπροσώπευαν αυτό το ποσό.

Έθεσε ότι ο Ραούλ, μέσα στο χρηματικό δώμά του, είχε κομμένα δύο θαμνίσια γιορτινά. Κατόρθωσε να τα άνακατέψει με μόλις τα πήρε στα χέρια της, δεν σκέφτηκε πω παρά ένα πράγμα: να πάρει σε κάποιο κογγιόρο. Έπειτα από πολλά παραινέματα, τώσθηκε να πάει απ' αυτόν τον άνθρωπο το ποσό των 25.000 φράγκων, που κρατούσε στον Φίλιπ «Βόλεο» του τα πήγε.

Έν τω μεταξύ, ο Ραούλ ντε Λινύ, είχε πείσει σπίτι του, και η πρώτη ματιά που πέσαν στο χρηματοδόκιο, που είχε άνακατέψει, και η Ύετ δεν ήταν εκεί! Έρώτησε την υπηρετή του: αυτός του ειπε ότι η Ύετ είχε φέρει τα άνδρικά φορέματά της, και ότι δεν είχε πω καμιά άμφοβία: η κλέφτρα στήθηκε με το άνδρικό κοστούμι της, ο Ραούλ της πέταξε στα μούτρα όλη την περιουσία του.

Την κατηγόνησε χωρίς να θέληση σ' άποψη τις έξηγέσεις της, και εις ότι θα έδινε οσα την άστυνομία για την ποσότη της.

Η νέα έβλεπε, χωρίς να λήη τίποτα, την στιγμή εκείνη έφθασε η Ζιλμπέρτ, εις την συναλλαγματική που κρατούσε στο χέρι της, η νέα έννοισε την άσπική θυσία της για να την σώσει.

Τότε άπολόγησε το σφάλμα της στον άφ' ου της και αυτός δεν είχε πω παρά να την σιγή σιγνήνην από την Ύετ.

Έκείνη του έδωσε την συγγνώμη της και έκανε έπειτα από λίγες έβδομάδες.

Ο ΦΑΚΟΣ

Η χαριτωμένη Αλιαν Χάρβεϊ στον ρόλο της Ύετ.

πέξι του μακαρά, είχε χάσει στα χαρτιά τα τελευταία χρηματά της.

Ένας κοσμάς τύπος πλούσιος και άεργος, ο Φίλιπ «Βόλεο», ο οποίος έρωσε την νέα πολύ του γούστου του και που άνειμενταν να περάσει μαζί της μια έρωτική περιπέτεια μιας μέρας, πήγε να την ιδί και της ειπε:

— Έβαλα, άγαπητή μου φίλη, ότι είχατε κάποιον άτυχία στα χαρτιά.

— Άτυχία το λέτε αυτό, ειπε η Ζιλμπέρτ: έχασα 25.000 φράγκα, ότι είχα και δεν είχα.

— Το ξέρω, ειπε ο Φίλιπ, και άπεράσισα να σας βοηθήσω. Άρχει να δεχθήτε αυτή την συναλλαγματική.

Η Ζιλμπέρτ ευχαρίστησε θερμώς τον σωτήρα της και, έπειδή του είχε φερθεί λίγο σκληρά έως τότε, άπεράσισε να φανη πω καλή στο μέλλον.

Ο «Βόλεο» πάλιν, νόμιζε ότι κρατούσε την νέα με το ποσό των χρημάτων που της είχε δώσει.

Την έβλεπε ότι του, στέλνοντας της ένα γράμμα με το οποίον της έδινε ραντεβού, και μέσα με ο Ραούλ γράφει σ' αυτό, εις το ότι το γράμμα ήταν για την Ύετ, έρωσε τότε στο δωμάτιό της για να έρωτησει την νέα. Αδ' ογ, παρά την άπαγόρευση που της είχε κάνει, ο Ραούλ ήταν τρομερά θυμαμένος: ήτανε δέβιας ότι η φυλακισμένη είχε δραστηριοίσει να πάη στο Φίλιπ «Βόλεο, και άπεράσισε να τον ιδί άμέσως. Πόσον έξαπνίστηκε φθάνοντας, άμα εις την αδελφή του!

Μια τρομερή λογομαχία έγινε μεταξύ των

Πάει πω η εποχή που η νεολαία έπεριμένε πω και πω τις Άποκρηές για να γλεντήσει και να σκοπίσει ευθύμια και χαρά. Τί συνετέλεσε δεν ήξεύρω, αλλά άσφαλώς δεν πρέπει να άποδοώμε αυτή την κατάσταση στην έλευση του χρόματος, διότι αν όριζετε μια ματιά στα διάφορα ντάνοιχ της πόλεως μας θα είδατε γεμάτα κόσμο, και φυσικά ο κόσμος αυτός ξοδεύει μέσα εκεί και μάλιστα ξοδεύει άπολόγηστα.

Κατά την γνώμη μου, η νέκρα που χαρακτηρίζει έδω και κάμποσα χρόνια την νεολαία μας, πρέπει να άποδοη σε ένα και μόνο: Είς το ότι μέσα

μέρος της νεολαίας έχει εκφυλισθεί και δεν κυττάζει σαν άλλους να διασκεδάση νόστιμα, να κάνη κάτι τί έξυπνο, αλλά ξανα μόνο σκέπτεται, πω θα έλθη εις έπαυση με το άλλο

φύλον, και διά να το έπαυση αυτό ύπoχει ένας και ένας τρόπος: να χορεύει. Ίδου διατί το μόνον εις το οποίον άσχολεται η σημερινή νεολαία είναι ο χορός. Παρουσιάζει, βλέπετε, πόσο άποδοτα, παρχει τόσος έλευθερίας...

Στην παλιά εποχή έβλεπα τις άποκρηές εύθιμες παρχει να περιφέρονται στα σπείτα, στα καρενά, στα εστιατόρια και να περιάζον νόστιμα γνωστούς των, σκορπώντας παντα, την ευθύμια και τη ζωή τώρα δεν βλέπετε άλλο παρά άδυνατισμένα και χλωμά πρόσωπα νέων, που φαίνονται σαν γέροι και άπολούνται μονάχα εις το να χορεύουν, ένθ παύλας το πρόσπο τους έχει μια τέτοια έκφραση, σά να άκολουθούν κηδεία.

Και χορεύουν, χορεύουν στα άριστοκρατικά ντάνοιχ, χορεύουν στα σαλόνια, χορεύουν στα σπουδαία χοροδιδασκαλεία και δεν μένουν Σοματίοι πω να μη δώση χορό, σά να μην άποχουν άλλος τρόπος διασκεδάσεως. Πολλά σωστά άκουσα τις προάλλες μια κυρία να λέγει: Μόνον οι νεκροθάτες δεν έρωσαν χορό τέτοιος. Αίτοι ύπολείπονται...

Ε. ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡΙΖΙΑΝΑΣ

Μεγάλη κίνηση εις τους διαφόρους Οίκους

Η νέα τοποθέτης του νομολόγου.

Η κάλτσες που θα φορεθούν με όλα τα χυμικά καμμάτια.

Τα υποδήματα από πόδια άστακού.

Διάφορες τσάνες που γαρνίζον το φόρεμα.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΕΥΜΟΡΦΙΑΣ

Πολλές άναγνώστριες μου γράφουν να τους συστήσω γυμναστικές άσκήσεις πω να συνετελούν εις την καλήν διάταξιν του σώματος και την ζωηράν έκφρασιν του προσώπου. Λοιπόν, ίδου το καθημερινό προκινό πρόγραμμα:

Αν μπορείτε να ύπoρετε το κρινό νερό θα κάμνεται ψυχρολουσία, άλλως θα κάμνεται το σκωτσέζικο δνομαζόμενο λουτρό που συνίσταται εις σασπίνισμα με έστον νερό και έπειτα έσβράζεσθε με έστον νερό, το οποίον θαμνηδόν και κατ' ελάχισον κρυώνετε. Είναι κατά την γνώμη των περισσότερών ιατρών το άφελωμένο λουτρό.

Μετά θα κάμνεται τας έξής άσκήσεις. Με άνοικτά τα πόδια σπώνετε ψηλά τα χέρια και τότε περιστρέφετε όλόκληρον το σώμα από την μέση και άπάνω, έν των άνω ποδών τα δεξιά, κάτω, άριστερά και τανάσταλιν. Αυτό γίνεται 5 λεπτά της ώρας με τα πόδια πάντοτε άνοικτά και καλώς στερεωμένα, όστε να

καμνεται, τα οποία φαρδύνουν τους ώμους και καμνεται τα στενά σώματα. Δεν συνίσταται φυσικά εις τα εύρωστα σώματα.

Η τσάνες άπαράφτες, διότι άποτελούν εύλογον γαρνισμόν χαριτωμένο και πρακτικό. Σας παραδίδω μερικά σχήματα από τσάνες που χρησιμοποιούν και για γαρνίρισμα.

Κατά την γνώμη μου, η νέκρα που χαρακτηρίζει έδω και κάμποσα χρόνια την νεολαία μας, πρέπει να άποδοη σε ένα και μόνο: Είς το ότι μέσα

μέρος της νεολαίας έχει εκφυλισθεί και δεν κυττάζει σαν άλλους να διασκεδάση νόστιμα, να κάνη κάτι τί έξυπνο, αλλά ξανα μόνο σκέπτεται, πω θα έλθη εις έπαυση με το άλλο

φύλον, και διά να το έπαυση αυτό ύπoχει ένας και ένας τρόπος: να χορεύει. Ίδου διατί το μόνον εις το οποίον άσχολεται η σημερινή νεολαία είναι ο χορός. Παρουσιάζει, βλέπετε, πόσο άποδοτα, παρχει τόσος έλευθερίας...

Στην παλιά εποχή έβλεπα τις άποκρηές εύθιμες παρχει να περιφέρονται στα σπείτα, στα καρενά, στα εστιατόρια και να περιάζον νόστιμα γνωστούς των, σκορπώντας παντα, την ευθύμια και τη ζωή τώρα δεν βλέπετε άλλο παρά άδυνατισμένα και χλωμά πρόσωπα νέων, που φαίνονται σαν γέροι και άπολούνται μονάχα εις το να χορεύουν, ένθ παύλας το πρόσπο τους έχει μια τέτοια έκφραση, σά να άκολουθούν κηδεία.

Και χορεύουν, χορεύουν στα άριστοκρατικά ντάνοιχ, χορεύουν στα σαλόνια, χορεύουν στα σπουδαία χοροδιδασκαλεία και δεν μένουν Σοματίοι πω να μη δώση χορό, σά να μην άποχουν άλλος τρόπος διασκεδάσεως. Πολλά σωστά άκουσα τις προάλλες μια κυρία να λέγει: Μόνον οι νεκροθάτες δεν έρωσαν

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΠΑΠΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ

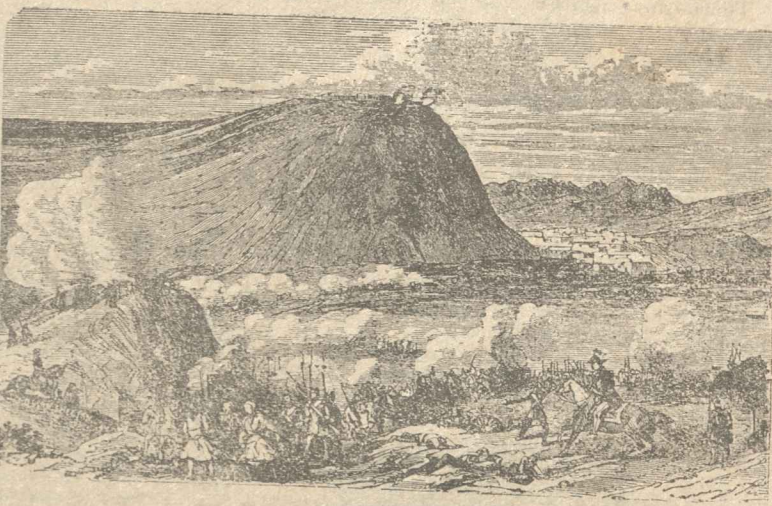
Α' ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΠΑΠΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΥ

Η επιφανέστατη αυτή Ελληνίς της εποχής της επαναστάσεως δεν μετέφερε ποτέ ενεργώς τον αγώνος όπως η Μπουμπουλίνη, η Δέσποινα ή Σουλτάνα και άλλα περιφανείς Ελληνίδες. Άλλα εις τους κατόπιν χρόνους, και ιδίως από της τελευταίας του αγώνος περιόδου μέχρι τέλους της βασιλείας του Όθωνος, η Καλλιόπη Παπαλεξοπούλου διεδραμάτισε πρόσωπον όπου δεν δύναται να θεωρηθή άναξιν να καταλάβη έστο και μίαν μικράν γυνάν εις τας σελίδας της Ελληνικής Ιστορίας.

Η Καλλιόπη Σπ. Παπαλεξοπούλου, γεννηθή εν Πάτραις τη 26η Ιουλίου 1809. Ο πατήρ της, εις τον προηγόντων της Πελοποννήσου, ελέγετο Ανδρέας Καλαμογράφης. Η μητέρα της ήτο κόρη Παπαδιαμαντοπούλου, άρχοντος της επίσης οικογενείας.

Ο πατήρ της γνωρίζον ότι έφρόνιζε να έκαρξη επανάστασις, είχε φροντίσει και αποστείλ η έγκαιρος εις Ιταλίαν την σύγγον του και τας τρεις θυγατέρας του Μαρίαν, Θεώνη και Καλλιόπην. Έκει, εν Ιταλία, η Καλλιόπη έλαβε εξαιρετικήν μόρφωσιν.

Η κατά του Όθωνος επανάστασις εν Ναυπλίω κατά τφ 1862, εις την όποιαν έρωστοστάτως η Καλλιόπη Παπαλεξοπούλου.

Κατά τον Άπριλιον 1826 μετά την ένδοξον αλλά άτυχή έξοδον του Μεσολονγίου, συνέρρευσαν εις τφ Ναυπλίον πάντες σχεδόν οι στρατιώται και άρχηγοί, όσοι διέφυγον τον θάνατον ή την αχμαλωσίαν, τόνον έλειπον, γυναικί και πεινώντες, υπό τον Άνδρέαν Ζαΐμην μη δυναμένη να τους περιθάλμει, να τους προσέχει δια θερμοτάτης εκκλησίως προς τον Λαόν, εισφέροντας προσφερόμεν. Τότε ήρχισαν να φράνουνται τα πατριωτικά αισθήματα της Καλλιόπης ής μόνι, αυτοδούως τελείως, προσέφερον δια τα πολύναι της κοσμήματα μη φεισθείσα ούτε τον διακελευδόν του άρραβόνος της.

Όλίγας ημέρας μετά την έξελισιν του πρώτου Κυβερνήτου της Ελλάδος Καποδίστρια, η Καλλιόπη έτέλεσε τους γάμους της μετά του Παπαλεξοπούλου. Άλλα πριν παρήλθ η τας, είδε και τον σύγγον και τον πατέρα της περιπατούντας μετά τόνων άλλων προκίτων εις την δυσμένειαν του Κυβερνήτου. Ο πατήρ της και ο αδελφός της έροίφθησαν εις τας φυλάκας του Παλαμίδου, ο δε σύγγός της καθύφισσε να αποδράσιν εις Υδραν, έξ ής έπανήλθε μετά την δολοφονίαν του Καποδίστρια (27 Σεπτεμβρίου 1831). Τότε ο Σπυρίδων Παπαλεξοπούλος διωρίσθη διοικητής Ναυπλίου και Άργους.

Η ευρωπαϊκή άνατασις και μόρφωσις της Καλλιόπης, συνένδυσαν πολύ τον Παπαλεξοπούλου εις τφ δυσκολότατον έργον του ως Διοικητού.

Η Καλλιόπη είχε διασχώς την οικίαν της άνακτιν, Γεύματα, συναναστροφάς και χορούς ταπεινότητας έδιδοντο, ίδια προς τμήν διαφύον Ξένον, οτινες ούτω έλησύνον δι ευρίσκοντο εις χώρον όπου έως τότε ήτοσαν Τούρκοι, Δεσφί συνομιλήτρια, Ιππείτρια έξοχος και χορευτίνα άπαράμυλλος η Καλλιόπη Παπαλεξοπούλου, είχε καταστήσει διην την έλληνικήν κοινωνίαν. Κατ' εκείνην την εποχήν ήλθεν ο Όθων μετά των Βασιλέων εις τφ Ναυπλίον.

Είνα γνωστόν πως όλίγα έτη θραύτερον, ο Όθων έξώσθη. Ο φιλελεύθερος πυρετός όστις είχε καταλάβει τότε τους Έλληνες, είχε συμπαρασφύρι και την Καλλιόπην της όποιος η έν Ναυπλίω οικία άπέτελει έν των κέντρων της ενεργείας.

Η τρίτη Σεπτεμβρίου 1843 άνέτειλε, και η πόλις του Ναυπλίου άπέστειλε ως πληρεξούσιον εις την έν Άθήνας Συνέλευσιν των Έλλήνων, τον Σπυρίδωνα Παπαλεξοπούλου. Η Καλλιόπη παρακολούθησε τότε τον σύγγον της και δεν έδραδινε να καταστήσει την έν Άθήνας οικίαν της κέντρον της άγγλοφρονούσης πολιτικής μερίδος της όποιος προέστατο ο Άλέξανδρος Μανροκορδάτος. Κατά τφ 1850 άπέθανεν ο νιός της Καλλιόπης Άλέξανδρος 16 έτών, μετ' όλίγους μήνας ο σύγγός της, και μετά τινος πάλιν μήνας ο πρωτότοκος νιός της Νασυλέων.

Ο σχεδόν σύγγονος θάνατος των δύο τέκνων και του σύγγου, τόνον βαθείως έτραυμάτισε την καρδίαν της Καλλιόπης, ώστε αυτή άπεσώθη τελείως εκ του κόσμου, ούδέποτε έ-

αφόδως ίσταμένη επί του έξώστου της, ορτύνουσα στρατιώτας και πολίτας, ή ο στρατηγός Χάν, παλαιός στενός φίλος της, της άπέστειλε χρονίως έπιστολήν δι την παρακαλεί να άπομακρυνθή του Ναυπλίου μη πάθη τί, η Καλλιόπη Παπαλεξοπούς άπέστειλεν αὐτφ τφ κατωτέρω σημείωμα:

«Η Καλλιόπη Παπαλεξοπούλου λαμβάνει την τιμήν να είδοποιήσιν τον στρατηγόν ότι δεν φοβείται τίποτε άλλο παρά τας τικουές».

Μετά την έξοσιν του Όθωνος, έστειλε Ναυπλίον τφ πολεικόν τον Άλέξανδρον ταγματάρχην Κορωναίον, ίνα κατ' έπαι της Κυβερνήσεως παραλάβει και φέρει την ένκεν την Καλλιόπην εις Άθήνας. Τη γενέτο ένθουσιώδης και θεομιάτη έν τινος ύποδοχή, παντού της όπου διαρχήν άμύξης, έν των παραθύρων των οικιών έφρανον με άνθη.

Τότε η Προσωρινή Κυβέρνησις της Ελλάδος, άμείβουσα τας ύπηρεσίας του στρατηγού και αυτής της ιδίας προς την Πατριάν έχορήγησεν εις την Καλλιόπην μηνιαίον ταξιν πεντακοσίων δραχμών.

Επέστρεψε μετά ταύτα η Καλλιόπη Παπαλεξοπούλου εις Ναυπλίον όπου έζησε μετ' άντα τον γήρατος μέσον των πτωχών της άπέθανε τη 8η Σεπτεμβρίου 1898, εις 89 έτών.

Αξίζει προς τούτους να σημειωθή ότι δαπανήσιν και τον τελευταίον όδόν του, πλουσίαν ιματισθήσιν της εις φυλάκιστον σκοπούς, έτάφη δε δημοσία δαπάνη.

Πολλά, πλείστα χαρίσματα άνεκτήσθη ο Ιστορικός όστις δι άσχολήσιν περισσότερο με την ζωή της Καλλιόπης Παπαλεξοπούλου. Άλλα έν τούτων, ίσως τφ πιο στερων πάντων, έχει ως έξης:

Ο μέγας ποιητής Όφρανίδης προς άπορεσιμούν κάποτε μερικόν τον φίλον, πλουσιώτατον γένημα εις τφ όποιον είχε δάξει πρωτίστως και η όνατοπήσιν της τινος Κνρίας.

Φαίνεται όμως ότι τφ κρασί εκείνο ήτο τφ δέον καλόν δι' ο και κατηνάλειψεν γένημα διόλκην η προμήθεια του ότου Ο Θεόδωρος Όφρανίδης δεν τφ χάνει και στέλλει άμείως διό μεγάλης φιλίας την Καλλιόπην Παπαλεξοπούλου με τφ αυτοσχέδιον ποίημα, γραμμέν έν τφ στραύτου χαρτί.

Αν λάβετε φίλidas
Κε' άντ' αυτών, παρακαλώ σας
Στείλατέ μοι δύο άλλας
Πλήρεις όμως και κλειστάς
Άπό τφ γλυκό σας μαύρο
Η από τφ κόκκινόν σας
Τφ όποιον έμφυζόνται
Τους άριζούς ποιητάς.
Ο Θεάνθρωπος Χριστός μας
Μετεποίησεν εις όνον
Πλήρεις ίδιαις ιδρύας
Εις τον γάμον του Κανά...
Σύ, κυρά μου, δίχως άλλο
Υπερέβη και έκείνον
Έπειδή πληρώς δι' όνον
Τά δοχεία τφ κενά...

Η Καλλιόπη Παπαλεξοπούλου γένηται επί τφ άναγνώσει του εύφους ποίηματος, πέστειλεν άμέσως άντι δύο φίλων διών κληήρους δωδεκάδας φίλων, και τφ γέννησιν συνεχίσθη άποροκάτως.
Αυτή ήτο η Καλλιόπη Παπαλεξοπούλου Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Οι σφριωμένες Λαυ λόρδου λολλολ

[Τά προηγούμενα. — Ο νεαρός λόρδος Λόβλαντ, ήλθε εις την Άμερικην διά να είρη καμιάν πλουσίαν νύμφη. Τά χρήματα όμως που άνέμενε από την Άγγλίαν δεν έφθασαν, κι' ο νεαρός άριστοκράτης, άπένταρος, κατέληξε να γίνη διεσπντής ενός πλανοδίου θιάσου. Έκει τον έπισκέπτεται η Καίτη Ντήμερ, με την όποιαν είχε γνωρισθή κατά τφ ταξίδι, και του προσφέρει θέσιν σφφρ. Ο Λόβλαντ δέχεται.]

(Η συνέχεια.)

«Και όμως... μου έπαρτέπει να φανώ ειλανής, Βάλ;... Ε, να λοιπόν! Μου φαίνεται, πως, ίσως, είναι καλλίτερα πού ήσαν έτσι τα πράγματα. . . . Ήσουν τρομερά σκληρός, έρείς, όταν μάς άπομακρυνόσες, μ' ένα ύπος σα νάχες την δεσωότητα ότι όλες η νέες της Νέας Υόρκης, μόλις σ' αντίκρουσαν, θα τρέχαν να πέσουν στην αγκαλιά σου... Σου όμολογώ ότι τφ έγωιστικό και ματακόδο έπος σου μου είχε δώσει στα νεύρα... Και όταν έφυγες, χωρίς να δέλω, εύχθήκα από μέσα μου, να ύφισσας κάποια μικρή άπογοήτευσιν, για να διορθώσής λγάκι. . . .

Ποτέ μου όμως δεν φαντάζομουν ότι θα ύφισσας μιά τέτοια περιπέτεια. . . . Και τώρα μετανόω για τίς κακές μου σκέψεις. Ο Τίμ ήτληγόρησε σ' όλους τους φίλους του εξηγώντας τους πως έχουν τα πράγματα. Τφ απήγγειλεν ότι έχεις φύγει από τη Νέα Υόρκη, πως ν' άφισες καμιά διενθίνου. . . . Πόσο σε έννοω, και σε δικαιολογώ, Θεέ μου! Τώρα όμως, μπορείς να ξαναπαρουσιασθής. Η έναρμυμάνισή σου θα άποδί ένας πραγματικός θρίαμβος. Δεν φαντάζεσαι πόσο εύγενικοί και καλοί είναι οι Άμερικανοί. . . . Όταν θέλουν! . . . »

Ο Ζάκοβος, όταν τελείωσε την άναγνώσιν του γράμματός αύτου, έμεινε κατάκληρτος. Έμναισε ότι στον τώος ύφιστάμενό του, και τον νύν διεσπντή τφ θιάσου του, έχρόταν κάποια μεγάλη ένχηλια. Στη σκέψη αυτή έλίσσιναι. Ο Βάλ ήταν ο άνθρωςπος των όποιων μασίσε περισσότερο από κάθε τί στον κόπον των μυσσών για την άναδοτήτά του, για την άφέλειά του, για τίς έπαυχίες του στο θέατρο, για όλα του τα χαρίσματα, πού δείχναν πφ χριστητά ακόμη τα δικά του έλαττώματα. Άν είχε φθάσει στο σημείο να κλέψη τους συντόρους του και να τους εγκαταλείψει, αυτό όφείλετο στο μίσος, η μάλλον στον φθόνον και στην ήλεια πού έννοισθε για τον Βάλ. . . . Άπό την στιγμή πού ο Βάλ είχε προσλήψη στον θιάσο ως μαθητευόμενος, με τους άριστοκρατικούς και λεπτούς του τρόπους και με την άδολη καρδιά του, είχε καταστήσει όχι μόνον τφ κοινόν αλλά και τους συνωλέλους του. Είχεν έπαβλήθει σε όλους με την ησιμείαν πού σκόρπιζε τφ άτομόν του. . . . Τφ κοινόν αυτόν ύποδεχόμενόν τις τφ πρωταγωνιστού και οι συνωλέλους του έδειχναν ότι αυτών άνεγύριζαν ως άνώτερό τους και θεωρούσαν ως διεσπντήν τους. Ο Ζάκοβος είχε περάσει, σιγά-σιγά και άσυνείδητα, στο δεύτερο πλάνο. Και να πού, μετά την άναχώρησή του, άντ' να καταστραφούν όλοι τους με έτι κεραλές τον μιστόν έλκρόδον, όπως ήλπιζε, είχαν και πάλιν σωθεί — καθώς έπληροφρορείτο από τίς έθεατικές πενήτες των έφημερίδων — από την έσθρό του ίσως! . . . Ο Ζάκοβος έτρεξε τφ δόντια του από τφ λύσσα του στην σκέψη αυτή. Τώρα όμως αυτός ήταν ο

δυνατότερος. Κρατούσε στα χέρια του την εύτυχία πού έχθρο του. . . .

Φαντάζεσθε λοιπόν με τί τρομερή χαρά έφριξε και τφ δεύτερο γράμμα στην φλόγα του τζακού. . . .

Κ' έτσι, ο λόρδος Λόβλαντ, άγνοώντας τφ πάντα, άναγκάσθηκε να έξακολούθησιν να μαρμενή ο τώος ήθροπός και νύν σφφρ τφ κ. Κρέμερ, Έλκρόδον.

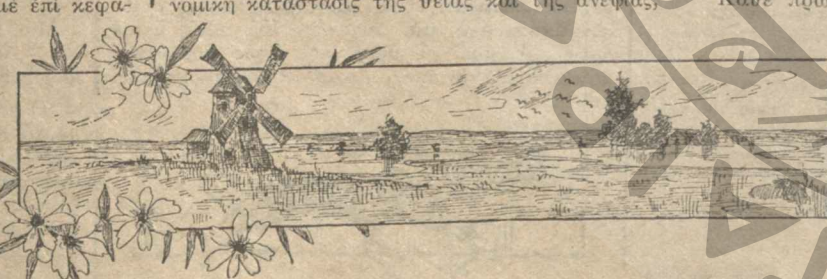
Για να είμαστε, ως τόσο, εύλακρείς, όφείλουμε να όμολογήσουμε ότι η άναπομονήρια με την όποιαν ο Βάλ περίμενε όλοένα να δη καμιά ένέργεια των δικών του πού να θέσιν τέτρια στις δοκιμασίες του, άντ' να αύξάνη με την πάροδο του χρόνου όπως θα ήταν φυσικό, τούναντι, μέρα με την ημέρα, ελίσσιναι. Η νέα του θέσις, η όποιαν τφ επέτρεπε να δλέπη τόσο συχνά την Καίτη Ντήμερ, δεν τφ ήταν διόλου δυσάρεστη. Ίσως μάλιστα, παρ' όλη την την ταπεινότητα, να τφ φανόταν κα' εύχρόστια, άν δεν ύπηρεχε στη μέση τφ ζήτημα της από μέρα σε μέρα πιθανής ξαφνικής άφίσεως του Κρέμερ. Η σκέψις αυτή τον έθασάνιζε πολύ, και τφ χαλούσε όλη του την διάθεσι. . . . Κάθε φορά, ως τόσο, πού παρουσιαζόταν στο νύν του, προσπαθούσε να την διώχνη, για να μπορέτ' άπολαμάνη ήρεμα την ήσυχία τ' εύτυχισμένης ζωής πού περνούσε κοντά στην Καίτη και την θεία της.

Όλοι, άλλωστε, τφ έφρόντο πολύ περιποιητικά στην έπαυλι. Ο μάγιστρα-Βάλιν στον όποιον είχε άνατεθή η φροντίς να ύπηρετή προσοικνός στον κ. Έλκρόδον έφρόντιζε να μη λείπει ποτέ τίποτα από τον νεαρό τέντλεμαν-σφφρ.

Όσο έτξέντλεμαν, ως τόσο, κι' άν ήταν ο νέος σφφρ, δεν ήταν, φυσικά, δυνατόν να γεμιασθή και να δειπνέ στην κοινή άουδισα της τραπεζίας, μαζί με τους κυρίους του. . . . Γι' αυτό, η Καίτη είχε δώσει έντολή να τον σεβρίουν, ιδιαιτέρως, στο διαμώτιό του, τφ όποιον ήταν πάντοτε εφωδιασμένο με άφθονες έφημερίδες και περιοδικά. Κ' η ζωή θα φανόταν και πάλι γλυκιά στον μαρκόσιο-σφφρ, πφδον άν δεν ύπηρεχε στον κόσμο ένας νέος Σίντνεϋ Κρέμερ, και δεύτερον άν μπορούσε ν' άποκτήσιν την δεσωότητα ότι η Καίτη δεν είχε καμιάν άμφιβολία ως προς την πραγματική του ύπόστασιν. Για τφ ζήτημα όμως αυτό δεν είχε ξαναγίνει λόγος από την ημέρα της παραστάσεως του «Λόρδου Βόβ», και ο Βάλ δεν ήθελε να τφ ξαναφέρη ο ίδιος επί τάπητος. . . .

Η νέα, άλλωστε, τφ έφρόντο με μεγάλη άφέλεια και συμπάθεια. . . . τφ ίδιο σχεδόν, όπως α λ λ ο τ ε. Και η κυρία Λόβλαντ τφ έδειχνε με τφ φερσίμο της, ότι δεν ήσιναι σφφρ σε πως είχε να κλέμν' έναν λεπτό κι' εύγενικό νέο πού είχε πέσει θύμα μιάς κακοτυχίας. Απο καρούς είχε καρόν τφ απήσιναι τον λόγο είτε για να τον έρωτησιν τίποτα σχετικά με τον μηχανισμό του αυτοκινητού, είτε για να τον έρωτησιν μίπως είχε κανένα παρτανο εναντίον κανενός ύπηρετού, ποτέ όμως δεν τφ έδειχνε την παραμικρή περιέργεια για την ιδιωτική του ζωή.

Όλα ήσαν τόσο απλά, τόσο μαγευτικά απλά στην έξοχική έπαυλι της Καίτης. . . . Η όλονομική κατάστασις της θείας και της άνεμης,

φανόταν όπως τφ την είχε παρουσιάσει ο ταγματάρχης Χούντερ. Η κυρία Λόβλαντ, φανόταν, πράγματι, ότι ήταν συνεδισμένη να ζή μέσα στην πολυτέλεια. Και οι ύπηρετές — οι όποιοι ήσαν άρκετοί — την έσεβόνταν πολύ, και λατρεύαν κυριολεκτικώς την Καίτη. Άλλα και η Καίτη τους έφρέτο με μεγάλη άγάπη.

Θά είναι φάνεται εκ φύσεως καλή, σκεπτόταν ο Λόβλαντ. . . . πειραγμένος στο βάθος, γιατί, γι' αυτών ίσως τον λόγον μονάχα έφρέτο και σ' αυτών τόσο περιποιητικά.

Αχ, να. . . . Άπό κάλωσην και μόνο έδειχνε τόσο ένδιαφέρον για τη ζωή του και τφ υπέβαλε τόσες έρωτήσεις για τον Λαδάλ, για τον Μπίλλ, για τφ μικρό άστρα τφ θιάσου του, ως και για την κόρηα Ίντα άκόμη. . . .

Ο Βάλ δεν της είχε πεί, φυσικά, τίποτα για την έξωφρενική πρότασι πού τφ είχε κάμει η κόρη τφ Μεγάλου Άλεξάνδρου. Η Καίτη όμως δεν ήταν κουτή. . . . Και, από τα λίγα λόγια πού της είχε πεί ο νέος, είχε μαντεύσει όλο τφ έρωτικό ρομάντο τφ φτωχού κοριτσιού.

Αυτή η κοπέλλα δεν θα θέλησιν ποτέ της να παντρευθή. . . . έθλήσιν έξαφνα μιά μέρα.

Γιατί τφ λέτε αυτό;

Ω, έτσι. . . . Μου ήθελε αυτή η ιδέα. . . . άπήγγειλεν η Καίτη μ' ένα χαμόγέλο σφιγγός. Ο Βάλ δεν παραξενεύθηκε με τφ ύπος της. Τώρα τελευταία τφ άπαντούσε συχνά με μισόλογα, με άινγματικά χαμόγελια. Πόσο είχε δίχρη όταν τον έβεβαίωσε στην «Μαυριτάνας», ότι δεν καταλάβαινε γρφ από κοριτσιάτικη ψυχολογία. . . .

Όσον άφορφ τον Μπίλλ και την άρραβωνιστικήν του, η Καίτη τον έβεβαίωσε ότι ο Σίντνεϋ Κρέμερ θα έξησφάσει τφ μέλλον τους.

Υπάρχον ένα σφφρ θιάσο πού περιόδουν πάζοντας άποικιστικά σχεδόν έργα του Σίντνεϋ Κρέμερ, τφ είπε μιά μέρα. Με ακού μάλιστα απ' αυτους είναι μεγάλοι θιάσοι, με σοβαρά κεφάλαια. Φάνει λοιπόν να δεσωώσετε σε τίς η Αλή είναι πραγματικά σε θέσι να τάξη φίλους δευτέρου γυναικάκι για να προσλήψη σ' έναν από τους θιάσους αυτους. Όσο για τον Μπίλλ, θα βρεθή και γι' αυτον καμιά θεσις φροντιστού της σφφρ ής η σφηνογράφου. Τον Λαδάλ. . . . αυτον ποσεί ποσφ απ' όλα να τφ βοηθήσουν να μαρμενθή. . . . Κ' έτσι θα γίνουν όλοι τους εύτυχισμένοι συνιπεραγε χιτζκντας τφ τζακά από την τασά της για την θρησκεία ταξοποιήσι όλον τους. Ποσεί να γράψουμε, άμείσως κι' όλας! . . .

Θά πού έπαρτέπει να σας πω ότι η τας άπαιτεί να περιμένετε ποσφ την έξαφνα τφ κ. Κρέμερ είναι ο Βάλ.

Η Καίτη όμως τφ έφριξε μιά ματιά γεμάτη παρηγοία και τσαχαλι, και, ύφώνοντας τους όμους, τφ απήγγειλεν ότι, καθώς τφ είχαν ήδη όπρώσι, ο Κρέμερ δεν είχε ποτέ διαφρεσική γνώμη από τφ δική της.

Κάθε πρφί, όταν έφρασε τφ πρόγευμα τφ νεαρού σφφρ στο διαμώτιό του, ο μάγιστρα Βάλιν τοποθετούσε έπ' αυτον μεγάλο δίσκο, πάνω στην άγνέωσα καρεπίερα, την καθήμεν ή έφημερίδα της Λουδβί.

(Η συνέχεια εις τφ προσεχές).

ΜΙΚΡΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

ΤΟ ΔΙΑΒΗΜΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

PEIRRE MILLE

— Μαμά, είτε ο μικρός άρρωστος, είναι αλήθεια ότι θα ξαναπάγω εκεί περα;

— Που, μικρό μου Άνσελμ; ρώτησε η κυρία Έρσε.

Ο γιαντός μόλις είχε φύγει, αφού έπλενε τα χέρια του στο τραπέζι επάνω της τραπέζιας, σε μια χωματένια λεκάνη.

Η κ. Έρσε πήγε να χύσει τα νερά στον νεροχύτη κι άπλωνε τώρα την πετσέτα για να στεγνώσει. Ήταν ακόμα καθαρή και δεν μπορούσαν να την ρίξουν στα «ορφώματα». Το κρεβάτι του Άνσελμ, βρισκόταν κι αυτό στην τραπέζια, κοντά στο παράθυρο, για να πνέει αέρα και ήλιο και για να βλέπει τα πουλιά.

Κοντά στον τοίχο ήταν ένα κρεβάτι σαν φουλιά, τακτοποιημένο με γουστο, και καθαρό, όπου τα δυο μεγαλύτερα αδέρφια πέτασαν την νύχτα, και στο δεύτερο διαμέρισμα το κρεβάτι του κ. και της κ. Έρσε και ένα άλλο μικρότερο όπου κοιμόταν ο Άλβέρτος, ο πιο μικρός; μόλις άναμνα σ' ό' αυτά έμνε λίγο χλωρός για να κινηθεί κανείς.

— Που, μικρούλη μου; ρώτησε ξανά η μητέρα.

— Στο Μπέργκ! Άκουσα καλά τον γιατρό, εγώ!

Ο Άνσελμ είχε, όπως λένε, «τα κόκκαλα μαλακά». Ετσι τραγικά ο λαός ονομάζει την φθίσιν των κοκκάλων. Τον προηγούμενο χειμώνα, ο μικρός άρρωστος είχε περάσει τρεις εβδομάδες, μ' έξοδα της πόλεως των Παρισίων, στο Δημαρχιακό σανατόριο που είναι στημένο στην πλας της θαλάσσης του Βορρά. Τό θυμόταν σαν ναχε υφείη σε παράδεισο. Τα μεγάλα αυτά κίτρινα κίματα που τρέχαν στον ορίζοντα, τα όμοια παράδια που περνούσαν, η άπεραντωνή του τοπίου αυτού, σε κάθε στιγμή όλες αυτές η εικόνες ερχόντανε στην γοητευμένη ανάμνησή του. Νόμιζε πως αίσθανόταν στην σάρκα του την γλυκειά θερμότητα της άμμου όπου βυθίζονταν ως τον λαιμό. Η άτελαστική θέα των μικρών αποκλήρων που τον περιτριγυρίζαν δεν είχε μειώσει τον ένθουσιασμό του: ήταν οι όμοιοί του, τα παιχνίδια τους και η ύγεια τους δεν τον έμελλαν. Τους προτιμούσε από τους ίδιους τους αδελφούς του, την αδελφή του, που του κάνανε κακό να τους κυτάζει: εκείνοι ήταν όπως ο Άλβι.

Η κ. Έρσε αισθάνθηκε την καρδιά της να σφίγγεται: Ήταν αλήθεια, ότι ο γιατρός είχε συστήσει μάν καινούργια «σώζον» στο Μπέργκ, μάν, υπάρχουν τόσο παρόμοιοι μικροί άσθενείς και η θέσις είναι τόσο λιγοστή! Σπανίως ένα παιδί γίνεται δεκτό δυο φορές και πραγματικά είχαν άρνηση να δεχθούν τον Άνσελμ! Θα έπρεπε να πληρώσει για να πάει στο Μπέργκ και να μείνει. Να πληρώσει με τί; Ο Έρσε ήταν χωρίς δουλειά τώρα και χρεωμένος. Α! να, μπορεί εύκολα κανείς να συμβουλεύει τους φτωχούς να κάνουν παιδιά. Και να τους λένε, στο τέλος, ότι αυτό είναι ο ρόλος τους, το καθήκον τους, και ότι έτσι πρέπει να γίνεται, αφού οι πλούσιοι δεν κάνουν. Και όμως πως θα ανατραφούν αυτές η υπάσεις, αυτές που πνίγονται σε δυο δωμάτια χωρίς αέρα; Γι θυγαί, αν οι γονείς είναι υγιείς, καθαροί, νηάριοι; τα παιδιά τους στο τέλος θα κατακτήσουν άρρωσταίρια και ποτέ τους δεν θάνα ικανά τίποτα!

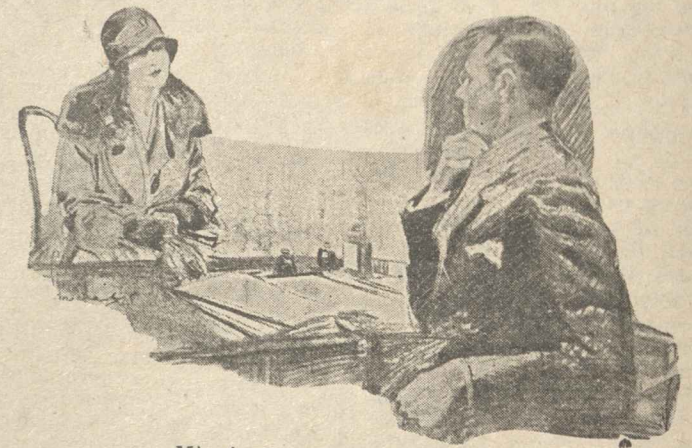
Η κυρία Έρσε δεν άσχητησε. Ο Άνσελμ άγρισε.

— Θα πάνω πάλι στο Μπέργκ, αὐτὸν τὸν χρόνον, δὲν εἶν' ἔτσι μαμά; θά πάγω πάλι στο Μπέργκ!

— Εσφίξε τα δόντια της, έπειτα σάν να έτερε μια μεγάλη απόφαση, άπήνησε:

— Να, σοί τί; άσχομαι.

— Εδω και μήνες τώρα, φύλαγε στο συρτάρι

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

Μισή ώρα άργότερα, σταματούσε μπρός σε μια πόρτα μεγάλη, όπου πολλές μαμάδες πλάκες είχαν διάφορες χροσές επιγραφές. Της κύτταζε όλες με προσοχή. Ναι, σ' αυτό το σπίτι βρισκόταν αυτό που ζητούσε: τα γραφεία του «Συνδέσμου ὑπὲρ της άνανέωσης του πληθυσμοῦ». Δεν ζητούσε έλεημοσύνη, δεν είναι έτσι, άποτεινόμενη αὐτοῦ, και ο άντρας της δεν θα μπορούσε να πει τίποτα: Θα έδιναν παιδιά στην Γαλλία, θα συνεργάζονταν με τον σύνδεσμο. Έκεινος θα της έδινε μερικά χρήματα, εκείνη θα του πηγαινε τα παιδιά της: δεν είχε λόγο να κοκκινίσει. Από την Πλαζάνς, όπου κατοικούσε, ως το κέντρο του Παρισιού, ο δρόμος ήταν μακρύς και ο νοτιάς φαινόταν δύνατα. Είχε ιδρώση από τον φόβο της. Όταν ανέθηκε την σκέδα, κάποιος οίγος διέτρεξε την πλάτη της, κι η σταγόνες που καλίστηκαν στο μέτωπό της πάγωσαν, γιατί δεν ήξερε πως να ζητήσει και γιατί φοβόταν. Νά, γιατί το ύφος της ήταν σχεδόν άναδεις όταν μπήκε κι η φωνή της από την πίεση ξερά.

Πίσω από ένα γραφείο ήταν ένας υπάλληλος, όμοιος σ' όλους τους υπαλλήλους, που την δέχτηκε πολύ ευγενικά. Δεν ήταν καλός, συμπονετικός, όχι, μν, ευγενής. Κι' αυτό ήταν πολύ. Άρχισε να μιλά, και όπως συμβαίνει πάντα στις γυναίκες, άρχισε την ιστορία της

από την μέση, απ' εκείνο που την άνασε περισσότερο, που τάραιε την σκέψη παδ βαθεία: Ο υπάλληλος την άνασε

— Θα θέλετε δέδια καμιά άρρωστη εἶν' ἔτσι, ως μητέρα πολλῶν παιδιῶν;

— Μάλιστα, εἶπε. . . μάλιστα, κακός εἶν' άρρωστος. Κατάλαβα, άχτω μήνες τώρα. Εἶν' άχτω χρόνον. . . σο χαριτωμένος, τόσο έξυπνος, γι' αὐτό του. Ο γιαντός εἶπε πως θα μπορούσε νη καλά έπειτα από δεύτερη άρρωστη. Μπέργκ, ότι θα ήταν όποιος ο Άλβι. . . δυο μου παιδιά, έξερτε, πεθαναν άπ την άρρώστεια!

Και προφέροντας αυτά τα λόγια, πηγε πως ξανάειδε έμπρός τα δυο μικρά πουχε γεννήση η κοιλία της. . . και καταραμένη, και τα θυμήθηκε με λευκά τους σεντόνια, με τα πρόσωπα έπειτα από την μακρά άγωνία της. . . φτωχικά λουλούδια πούχανε φέρει νες. Ο υπάλληλος δεν πρόσεξε κ' άνα.

— Τ' όνομά σας κ' η διευθυνσις;

— Εἶπε χρεῖ;

— Όχι, απάντησε.

Ακόμα τὸν άνασε. Έρσε, ήταν σ' ένα κατ' όνομα αυτό έλαιο μινε χωρίς δουλειά, στο αποκαταστάσιο του Μπέργκε.

Ο υπάλληλος, άνασε, τας τα χέλι του, σημείωσε.

— Έχετε άκόμα τας, φ. . . άκόμα τας, . . . Πόσα παιδιά;

— Εκείνη άπάντησε:

— Ο Άλβέρτος, ο Άνσελμ, ο Λέων, η Λουίζετα.

— Έξη παιδιά.

Καλά, έξη παιδιά.

— Μα όχι, εἶπε.

Και η Λουίζετα εἶν' άνα.

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

— Μα τότε, εἰν' αὐτὰ πού μου λέτε καί γράφω!

ΚΙ' ΕΓΩ ΓΕΛΟΥΣΑ!

Πόσο πονώ μες την καρδιά μου, άγαπημένη μου, όταν, τώρα στο καρναβάλι, βλέπω τους περπούς και τους παλιότους να γελούν και να χοροπηδάνε. Λυπούμαι γιατί τους βλέπω χαρούμενους. . .

Τι όμως κι' αν γελούν κι' αν γλεντάνε; Πόσο άραγε απ' αυτούς θέλουν μ' αυτό τους το γέλιο να κρύψουν βαθειά μες τη ψυχή τους ένα πόνο, μια δυστυχία τους;

Και κάτω από το μακιγιάρισμά τους πόσα κρυφα δάκρυα να γλιστράνε άραγε; Γελάνε όμως, γελάνε άσίσκοπα. . .

Ετσι κι' εγώ κάποτε—ήταν πάλι άποκρής, θυμάσαι;—σάν σ' έδωλα στην τρέλη μου το χροῦ να πηγαίνης μαζί μ' έναν άλλον, γελούσα ενῷ η καρδιά μου μάτωνε σ' αντίκρισμά σου. Γελούσα, γελούσα άκατάπαυστα. Πόσες φορές είχα ξαναβάλει τα μάτια μου που τα έξωφαν κάτω μουσικά δάκρυα που έπεσαν ως την άκρία τους.

Κι' όταν—άργα πια—ζαλισμένη από τη πολλή συμπαγνία, έγειρες όλοτελα στην άγκαλιά του άλλου και σ' είδα, ξαφνικά, να τον φιλάς, τότες γ'ω άρχισα να γελώ πάλι, να γελώ νευρικά—πόσο ευχάριστος ήμου! λέγανε, κείνη τη βραδιά—να διασκεδάσω άπιστευτα, να πίνω, να φαινώμαι άδιάφορος για κείνα που έκανες. . .

Γελούσα και το γέλιο μου κείνο ήταν ένα κλάμα για την ευτυχία που έκανα. . .

Πόσο άραγε δεν κάναμε το ίδιο; Δεν γελούν για να μη κλάινε; . . .

ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΕΛΑΦΟΕΣ
ΟΙ ΓΕΡΟΙ

Κακόμοιρο, που πάντα στο κρεβάτι, τη ζωή ν' απολαύσουν δεν μπορούν, άκίνητοι, με κουρασμένο μάτι, τα χρόνια που περσαν νοσταλγούν.

Κι' η σκέψη τους θολή, μισοδυσμένη, κάποι' όνειρο θυμάτ' αλαργινό, η δυστυχία τούσ' η περασμένη ξεχάστηκε, κι' αυτή, με τόν καιρό.

Αίγη χαρά που γνώρισαν στα νειάτα—Και ποιά χαρά δεν είναι λιγοστή; Γηγάτια τους φαίνεται στα μάτια, τα μάτια που δεν έχουνε ζωή.

Έτσι, στη μοναξιά τους βυθισμένοι οι γέροι—μια στερνή αναλαμπή—τάχα δεν έζωσαν τί τους προσμένει;—τόν πόνο τους τόν πνίγονν στη σιωπή.

ΛΙΛΑ ΒΩΛΗ

Ε. Δ ε λ γ γ ι α ν ν η ν. Γράφατέ μου πιο συγκεκριμένα τι θέλετε, τι ποσά διαθετετε, και σε τι θα χρησιμοποιοιθούν τα έργα που θέλετε να αγοράσετε, για να σας άπαντήσουμε εκτενέστερα.—Κ. Γ ε ω ρ γ γ ι α ν ν η ν. Το περὶ σας δεν λέει τίποτα.—Γ. Ν ι κ ο υ. Στείλατέ το, αν εἶνε καλὸ δὲ δημοσιεύη.—Ζ. Τ ρ ο χ α ν α ν. Όπως και πολλές άλλες φορές γράψαμε, η «Εβδομα» κρίνει και δημοσιεύει δωρεάν τη συνεργασία των αναγνωστών της άρκει να είναι καλή. Όστε μπορείτε να μας στείλετε ό,τι θέλετε.—Δ. Σ κ ο ρ δ α ο η ν. Σας άνα παντήσαμε.—Ε. Γ ε α θ ι ω τ η ν. Το περὶ σας όχι καλό.—Λ ι α χ ο ν. Και σε σας το ίδιο. Μην βιάζεσθε, μελετήστε, ζήστε πρώτα κι' ύστερα επιχειρήστε να γράψετε. Λίγο μελάνι, μια κόλα χαρτί και μερικές λέξεις δεν φθάνουν για να γράψετε κάτι καλό.—Γ ε ν ε β ι ε β η ν. Δεχόμεθα ότι δηποτε, δωρεάν, άρκει να είναι καλό.—Ε. Σ κ ο ρ δ α ν ο υ. Απεριόριθη. Στείλατε τίποτα καλύτερο άν έχετε.—Ι. Μ π α τ ζ α κ ι δ η ν. Αυτό που μάς γράφετε δεν αποδεικνύει πως το ποιηματάκι σας ή-

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ...

Έλα περὶτέ μου τρελλέ, σάν τότε πάλι, τώρα π' άρχίζει το καινούριο καρναβάλι, μέσα στο γλέντι το τρελλό ν' ανταμωθώμε, με της σαμπάνιας τούς αφρούς να μεθυστούμε!

Έλα στη σάλα την πλατειά που τόσο άλλοι μες του χορού θα στροβιλίζονται τη ζάλη με κολομπινες πιο τρελλές, κι εμείς οι δυο να ξαναρχίσουμε τόν πιο τρελλό χορό μας!

Κι' αν κάποια μοίρα φθονερή πάλι θελήση απ' το μεθύσι της χαράς 'α καί χωρήση, καλλίον να πέσουμε νεκροί κι' ευτυχισμένοι με στεφανώντες και μ' ανθούς στεφανωμένοι.

ΕΛΛΗ ΑΖΑΡΙΑΔΟΥ

ΑΓΑΠΗ

Η ψυχή μας είναι ένα εὐωδιασμένο όροσάτο ανθοκήπι. Μέσα σ' αυτό βρίσκονται όλα τα λουλούδια της γης. . . Και τα λουλούδια της γης είναι πολλά. Άλλα με έντονη γοηψία και ζωηρό χρώμα, που είναι και τα πιο εντυπωσιακά και άλλα λεπτά, με χρώμα λεπτό και λεπτή σιλουέτισσα. . . Ένα ντελικάτο—τόσο δα—άνθος, συμπαθητικό και ευαίσθητο είναι και η άγάπη στα πρώτα της βηματά στην ζωή του ανθρώπου. Έστερα όσο μεγαλώνει γίνεται και πιο απαιτητική. . . Πετά παραφύλαδες, πνίγει όλα τ' άλλα λουλούδια, και γυμίζει μ' αυτές τόν κήπο. . . Έτσι τ' άλλα άνθια χαθίχανε. . .

Τάδιως το ωραίο και δυνατό λουλούδι της άγάπης. . . Και στον κήπο της ψυχής—όταν άγαπούμε—δεν υπάρχει παρά ένα λουλούδι: το λουλούδι της άγάπης. . .

ΜΑΙΡΗ Τ.

ΑΡΓΑ - ΑΡΓΑ

Πάνε και πάλι τα όνειρα της νιότης όλα σβένουν! Άχνάρια μόν' αοίζουν της διάδας τους βαθεία, και κάθε χθές μια θύμηση στο νοῦ μας παντ' άφίνει, π' αγάλη-αγάλη σβύνει απ' την καρδιά κρυφά.

Θύμησες μένουμν κι' η χαρὲς τα δάκρυα κι' οι πόνοι, όπως περνούν οι χρόνοι στο άπειρο γοργά, κι' αδιάλειπτα σαν σήμαντρο το τέλος που σμάνει, ο χρόνος μάς σηκώνει με θλίψη άργά-άργα. . .

ΣΤΕΡΓΙΟΣ ΣΚΟΛΔΑΣ

ταν καλό. Στείλατέ μας κάτι καλύτερο.—Θ. Α ρ ο α π η ν. Τους νέους τους άπο σπείρουμε περισσότερο ίσως απ' ό,τι πρόπε. Δυστυχώς όμως ένα, δυο πραγματικά άξίζουν, κι' αυτά σχετικά, μέσα σε χιλιάδες που περνούμε. Δεν φταίμε βαθειά εμείς η αυτό; Το ποιήμα σας όχι καλό.—Γ. Τ σ ι κ ο γ γ ι α ν ν η ν. Δυστυχώς δεν μπορούμε να διαβάσουμε τα χειρόγραφα σας. Είναι χακογραμμένα φοβερά.—Ι. Κ α λ λ ο τ ο υ. Άπ' τα σταλέντα θα δημοσιεύη «Στο διά-βλ μου. . .». Τα άλλα όχι: καλὰ δυστυχώς.—Λ ι ν τ α. Στείλατε ό,τι θέλετε.—Ν ι ν ο ν. Γιατί δεν στείλατε τίς φωτογραφίες; Τις περιμένουμε.—Β. Π ι τ ο υ ρ ο π ο υ λ ο ν. Θα δημοσιεύουν.—Α ι γ λ η γ α λ α ν. Ουδ' άχριστούμε για τα καλά σας λόγια. Η «Εβδομα» πάντα θεωρεί ευχάριστη της να βγάζη νέους, μ' νέους που άξίζουν πραγ-

ΜΗ ΤΟ ΚΟΒΗΣ...

Κύτταζε τα όμοια λουλούδια που γεμίζουν το περιόλι.

Θαυμάσε τα. Ρούφησε απαλά, με ευγένεια το άρωμά τους, άγαπήσε τα και με τα κόβης. Όχι. Μη! Μη! Γιατί να τα κόβης; Για να στολίσης μια βραδιά τη σάλα του σπιτιού σου; Όχι. Είναι αμαρτία. Τί θα ωφεληθής; Άστα καλύτερα όλα καλῶ, τὸ να κοντα στ' άλλο, αδελφία άγνωστα και μὲ τα ξερίζωσης, μή τα κόβης; Άστα να πεθάνουν όπως η μοίρα τους έχει γράψει.

Για ν' απολαύσης άκοπα το άρωμά τους—χιμαίρινη ευχαρίστηση—τα κόβης, και σάν άσπλαχνος, δίχως καρέα, άναπνέεις για μία στιγμή τη ζωή τους κρατώντας τα στην άκρη του χεριού σου, μεθάς, κι' ύστερα χορτασμένος, αντί να τα ευχαρίστησης, τους προσφέρεις το Θάνατο, με τὴν άπάθεια πετώντας τα. . .

Όχι. Μη τα κόβης. Περιμένουν κάποια όμοια ήμέρα, ένα θερμό ήλιο, μίαν ολόφωτη άχτίδα, να τα ζεστάνη, να τους χαρίση τη μεγαλύτερη ευτυχία της ζωής. . .

Μη το κόβης. Σου χάρισα, κι' αυτό μαζί με τ' άλλα λουλούδια πριν για τόσες στιγμές, το χαμόγελο της άγάπης σου. . . Χάρισέ του και σὺ τώρα το χαμόγελο του ανοιξιότικου ήλιου που περιμένει. . . Τη ζωή.

ΜΕΝΕΛΙΚ

ΣΑΝ ΕΦΥΓΕΣ...

Στο κήπο που γοργούσαμε κ' οι δυο χείρο-πιασμένο τα δειλινά τ' άπανάμα, τα μαγεμένα βράδια, στον κήπο που έζούσαμε κ' οι δυο ευτυχισμένοι, σαν εφύγες, βασίλευσαν θλίψες, βαθεία σκο-τάδια. . .

Εκεί που πρώτα άνθιζαν κυριόχρωμα λουλούδια, εκεί που πρώτα φύλλαζαν γλυχοφωνα πουλιά, τώρα μονῶτον άντηχούν απάειστα τραγουδια που πλέχει του νυχτοπουλιού η θλιβερή καλιά.

Μ' άπ' όλα έρημώθηκε πότερον η ψυχή μου, ορημώθηκε και μέσα της έκλεισε την άρραμένη, το σύντροφο που άφησες, σε μένανε καλή μου, κάποιαν άσκή, σαν πεταξες, και πνίγες στο σούβανι. . .

ΒΑΣΟΣ ΔΗΜ. ΚΥΒΕΛΟΣ

ματικά. Όσο για της κακής γλώσσας, άστε της να λέγε. . . Δεν μάς ενδιαφέρουν. Το ποιήμα σας καλό και θα δημοσιεύη. Μην το πάρετε όμως άπάνω σας, ίσα, ίσα τώρα πρέπει να προσέχετε περισσότερο για να βάλετε καλές βάσεις. Εδω το ευχόμεθα.—Ε. Β α σ ι λ ε ι α ν η ν. Το περὶ σας όχι καλό την φορά αυτή. Με την εύκαιρία αυτή θάγαμε να σας συστήσουμε—όπως και ο ύλος τους αναγνώστας μας—να μην στέλ-λουν γραμμάτια με έλλειπη γραμματόσημα γιατί άλλη φορά δεν θα τα πέρνουμε. Μην ξεχνάτε πως η «Εβδομα» δεν ζητεί κανένα δικαίωμα κρίσεως, αλλά δεν μπορεί και να πληρώνη τα έργα που θα κρίνη.—Σ. Α α γ α δ ι ε τ η ν. Οι στίχοι σας ύστερον πολλοί σε μετρική, άδιάστατη στιχομωχία. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.—Σ. Γούσκον.—Π. Πατριών. Ένεκρίθησαν.—Δ. Σταθόπουλον.—Π. Γιαννάκη.—Ν. Ντόλιον.—Β. Στασινοπούλον.—Γ. Καρκαλέτσον.—Γ. Δροσέλην.—Ν. Η.—Μ. Χαννόν.—Α. Σερτζε-τάκη.—Α. Παπαδόπουλον.—Χ. Δ.—Έρικέ-την.—Δ. Κερμπόν.—Κ. Σ.—Γ. Μπελίτην.—Ν. Τσίπαν.—Γ. Σ. Δεν ένεκρίθησαν.

Ovikdola

Τὸ ἴδιον γήμια γίνεται
καὶ σ' ἄλλες μουσουλμα-
νικές χώρες τῆς Ἀνατο-
λῆς.

Τελευταία στὴ Δαμασκὸ
ἐγένετο μιὰ μεγάλη διαδη-
λώσις ἀπὸ τὰς στοὶ Κυ-
βερνητικὸ μέγαρο. Ἡ δι-
δηλώσις ἦτο ὅλο ἀπὸ γυ-
ναικῶν, ποὺ ζήτησαν νὰ
διαταχθῇ διὰ νόμον ἡ ἀ-
παγορεύσις τοῦ φρονεῖν ἡ
κατάρτησις τοῦ χα-
ρμινοῦ.

ἀντίτενον τῆς
«Εἰβδομάς», καὶ
ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΕ
χρόνο καὶ χωρὶς
βλῖον ἐλλήνων
Ὁ πρῶτος
καλλιτεχνικό

ΣΤΕΙΛΑΤΕ Τ
Ζ'

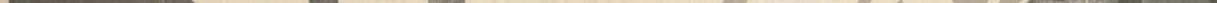
Τὰ «ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΚΡΙΝΑ» πωλοῦνται καὶ
τὰ καλλίτερα βιβλιοπωλεῖα τῶν Ἀθηνῶν
ἐν δρ. 15 ὁ τόμος.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΤΗΣ «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ», ΣΕΙΡΑ Β
ΑΡΙΘ. 4

στεῖα τὰ λόγια της. Μὰ ὅπως ξέρουμε, οὐ
ἐπαλήθευσε ἡ προσωπεῖα τῆς μάντιδος.

5. Μα ὅπως ξέρουμε, ἡ
προφητεία τῆς μάντιδος.

114

100

Η ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὰ φαιδρά της εβδομάδος

Η ΥΠΟΠΤΟΣ ΒΑΛΙΤΣΑ

Είναι αρκετά γνωστόν ἐκ παλαιῶν μυθιστορημάτων ἰδίως τῶν τοῦ Δουμά πατρὸς, υἱοῦ καὶ ἐγγονοῦ, ὅτι αἱ μεταμεσονύκτιοι ὥραι εἶναι αἱ μᾶλλον πρόσφοροι εἰς τὸ μυστήριον. Τοῦτο ἐγνώριζε καλλίτερα παντὸς ἀλλοῦ ὁ εὐθυτενὴς καὶ περισπούδαστος ἀστυφύλαξ ὑπ' ἀρ. 4019 ἅτε καὶ ἐν τοῖς ἀνωτέρω μυθιστορήμασιν ἀπλήστως ἐντυφλῆσεν· ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ οἰκείᾳ Σχολῇ οὐκ ὀλίγα μαθὼν.

Τοιαῦτα τινα ἐμερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν ὁ εὐθυτενὴς καὶ περισπούδαστος ὑπ' ἀρ. 4019 ἀστυφύλαξ ἐκτελῶν περὶ τὴν τρίτην μεταμεσονύκτιον ὥραν, τὴν συνήθη του βάρδιαν εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν Ἐξαρχείων, ὅτε πρὸς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ Δερβενίων, ἐνόμισεν ὅτι κατὰ τὸ ἀσυνήθες συνέβαινε. Πιστὸς εἰς τὸ καθήκον του ὁ εὐθυτενὴς ἀστυφύλαξ ἐσπευσεν.

Δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ. Αὐτοκίνητον μὲ ἐσβεσμένους τοὺς φανούς ἐστάθμευεν ἐκεῖ, καὶ μία σκιά ἐκ τινος θύρας διωλισθήσασα, ὑπερμεγέθη βαλίτσαν δὲ κρατοῦσα, ἐβάδιζε πρὸς τὸ μυστηριώδες αὐτοκίνητον.

— Ἄλτ! ἀνέκραξεν ὁ εὐσυνείδητος καὶ εὐθυτενὴς ἀστυφύλαξ. Ποῖος εἶσαι, ποῦ πᾶς, καὶ τί ἔχεις στὴ βαλίτσα μέσα;

— Ἡ... ἡ... βαλίτσα... ἔστερε βιάζομαι... ἡ γυναῖκα μου... θὰ γεννήσῃ...

— Ἀκολουθήσέ με στὸ Τμήμα...

— Ἡ γυναῖκα μου... κύριε ἀστυφύλακα... θὰ γεννήσῃ... εἶναι στὸ αὐτοκίνητον...

Ὁ ἀστυφύλαξ ἐπλησίασε τὸ αὐτοκίνητον. Ὁ ἀστυφύλαξ ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν, ἐδίστασε, ἐτάλαντεύθη ἀλλὰ ἐνθυμηθεὶς τὸ περιφρονῶν αστυνομικόν· Καὶ ἄλλο κόλπο Βαρνάβα!... ὠδήγησε τὴν σκιάν μὲ τὴν βαλίτσαν, τὴν σκιάν μὲ τὴν κοιλίαν καὶ τὸ ἀτυχὲς αὐτοκίνητον εἰς τὸ πλησιέστερον αστυνομικόν τμήμα, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τῆς πρώτης σκιάς καὶ τὰς δῆθεν ὀδύνας τῆς δευτέρας.

— Συνέλαβα αὐτοὺς τοὺς δύο, εἶπεν ὁ λαμπρὸς ἀστυφύλαξ πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τῆς υπηρεσίας. Αὐτὴ κάνει τὴν ἐγκυο... καὶ μετὰ τὸ κόλπο τῆς γέννας, κλέψανε μιὰ βαλίτσα. Νάτην!...

— Πονάω...! Ἄχ! ὦχ!...

— Ἄστα αὐτά...

— Κύριε ἀστυφύλακα, σὲ καθιστῶ ὑπεύθυνον!... Ἡ γυναῖκα μου...

— Τί ἔχει μέσα ἡ βαλίτσα;

— Τὰ ρούχα τοῦ μωροῦ... Ἐπηγαίναμε στὴς μαμῆς...

Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς υπηρεσίας τὰ εἶχε χάσει. Ἦτο ἀναρμόδιος νὰ κρίνῃ ἂν ὄντως ἡ ἐγκυος ἦτο ἐγκυος...

Ἀπὸ τὴν δύσκολον αὐτὴν θέσιν τὸν ἐβγαλε ἓνα νέον πρόσωπον εἰσελθὼν εἰς τὸ ἀστυνομικόν γραφεῖον ὅχι ἀπὸ τὴν θύραν καὶ μὲ περίεργον φωνήν:

— Οὐά!... Οὐά!... Οὐά!...

Ἡκυρτά εἶχε γεννήσῃ!... ΓΙΑΝΝ.

Καὶ τὸ μυθιστόρημά μας:

Ο ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΑΔΑΜΑΣ

Ὁ ἀτυχὲς Βαρδαλουμπᾶς

ὠρύεται, φωνάζει

Ἀλλὰ οἱ συμπλεκόμενοι

Ἀμέσως σταματοῦν

Φορᾶνε τὰ καπέλλα τους

Κι' ἐνῶ τὸν κάνουν χάζι

— Γιατί μᾶς ἐκαλεῖσαι;

Καὶ πάλι τὸν ρωτοῦν.

— Μὲ κλέψανε!... ὁ ἀτυχὲς

Τοὺς λέει ἐν τῷ ᾄμα.

— Γι' αὐτὸ μωρέ μᾶς φώναζες;

— Μωρέ!... Σπουδαῖο πρᾶγμα!...

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ

ΣΤΑ ΦΛΟΓΕΡΑ ΤΗΣ ΜΑΤΙΑ

Τὰ φλογερά τὰ μάτια σου
φλόγες πετοῦν τοῦ κάκου...
Ἐμένα δὲν μὲ γάψανε
κι' ἂν θὲς ν' ἀκούσης, ἄκου:
Τὸν μᾶστορά του κάθε τι
τὸν βρίσκει εὐθύς. Τούτέστι:
Καὶ ἡ φωτιὴ σου σβύνουνε
μὲ μένα πυροσβέστη!...

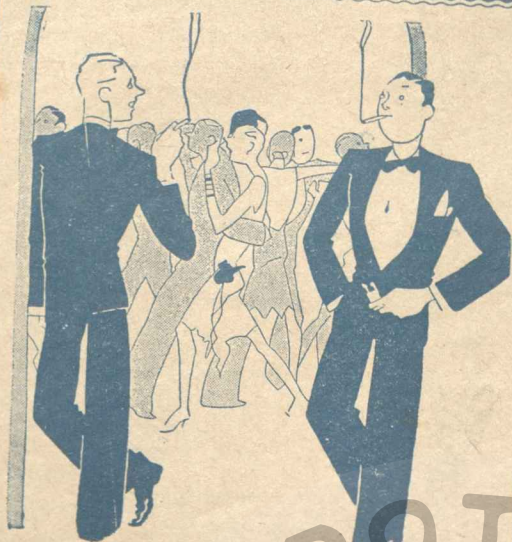
ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

Λογάριασα μὲ νούμερα
καὶ μὲ σωρὸ κιτάπια
καὶ πρὶν νὰ πάω στὸ χορὸ
σὲ μιὰ ταβέρνα τάπια.
Πῶς νὰ μεθύσης στὸ χορὸ
καὶ πῶς νὰ ξεφαντώσης
ποῦ ξεμεθᾶς ὅταν σκεφθῇς
τί ἔχεις νὰ πληρώσης;

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΑ

Νᾶσουνα λέει ὁ κυκλῶν
κι' ἐγὼ ἀντικυκλῶνας
Καὶ κάπου νὰ σὲ πιάκωνα
μικρὴ μου κατὰ μόνες
Ἄρα γε χιόνι θάπεφτε
καὶ παγωνιά μεγάλη
Σὰν θὰ σὲ κράταγα σφιχτὰ
μὲς τῇ θερμῇ μου ἀγκάλῃ;

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ

ΓΛΩΣΣΟΜΑΘΕΙΑ

— Καὶ εἶναι πολυμαθὴς ἡ μνηστὴ σου;
— Ἐρεῖ πάντε γλώσσες.
— Δυστυχία σου!
— Γιατί;
— Ἡ δική μου ἔρεε μόνο μία καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σωπάσῃ!

Ἐμεῖς μωρὲ ἐτρέξαμε
Ἀμέσως μὲ συγκίνησι
— Νομίζαμε πῶς πρόκειται
Γιὰ τὴν Τρογυρία Κίνησι
Ἐμεῖς ποὺ ἐπιαστήκαμε
Γιὰ τὴν ἀρμοδιότητά...
— Νομίζαμε πῶς πρόκειται
Γιὰ τὴν καθαρότητά...
Μὲς στὴς δουλειὲς ποὺ ἔχομε
Νομίζαμε πῶς θὰ τρέχομε
Γιὰ τῆς σκοτούρας καθ' ἑνός;

Κι' ἐμμεῖς ὁ ἄλλος... κελήνης!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁ Κύριος Βαρδαλουμπᾶς

Ἀθηναϊκὲς αἰσ

ΕΛΕΝΗ Α.

— Παιδί κάποιον τσιγγάνων μὲ τὸ φιλί!

Πῶς θυμίζει αὐτὸν τὸν στίχον ἡ ὡμήρου μελαχροινὴ, μολοντί κάθε ἄλλο εἶναι παιδί τσιγγάνων.

Ὁ πατέρας τῆς εἶναι ὁ πολυγραφώτατος θεατρικὸς συγγραφεὺς μας, ἡ μητέρα τῆς ἡσυχώτερη καὶ καλύτερη νοικοκυρὰ τοῦ σπουδαίου, ἀλλὰ ἡ μελαχροινὴ μας...

Τὶ τὰ θέλετε! Τὰ παιδιὰ εἰρηνικὰ πάντα στὸν κόσμον, τὸ μπαμπάκι καὶ ἡ γυνὴ, φτιάχνουν τίς παιὶ δυνατότες ἐκκλησιαστικές. Φαίνεται ὅτι σύμφωνα μὲ αὐτὴ τὴν οἰκονομικήν ἐπὶ ἐπλάσθηκε ἡ μελαχροινὴ μας.

Εἶναι ἐκκλησιαστικὴ ὡς ἡ Ἀσφαλὴς τὴν διαφορά ὅτι τίς ἐκκλησιάζει τίς φέρνει τὰς καρδιὰς τῶν θαυμαστῶν τῆς.

ΔΕΞΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΟΡΟΙ

ΠΟΥ ΚΙ' Ο ΝΟΥΣ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΧΟΡΕΨΕΙ

Τὴν περασμένη Κυριακὴν,
Χορὸς τῶν Συγγραφέων
Εἶδαμε ἐκεῖ κάθε κομψόν
Καὶ κάθε μιὰ κομψή
Καὶ συγγραφεῖς μας ἀρεστοὺς.
Τοὺς ἐκ τῶν κορυφαίων
Ποῦ ἄλλοι χορεύαν στὸ παρὲς
Καὶ ἄλλοι στὸ Τζαμί!
Καὶ πρῶτα-πρῶτα εἶδαμε
Τὸν φίλον Δαραλέξη
Ποῦ εἶχε, ὅπως πάντοτε
Μὲ δύο μικροὺς μπλέξει.

Ὁ Αἰδωρὶκὸς πάντοτε
Ἀδύνατος σὰν τσίρος
Ἰδοὺ ὁ Χόρν ὁ Παντελής
Καὶ ὁ Μελᾶς ὁ Σπύρος...
Βραβεῖα, δῶρα, ἀποδείξεις
Ποῦ κάθε νοὺς θολώνει
Καὶ λίγοι στίχοι ἀνάλατοι
Τοῦ Βώττη τοῦ Ἀντώνη!

Κόσμος πολὺς καὶ ἐκλεκτός.
Κομψή, γλυκεῖα σὰν μέλι
Ἰδοὺ καὶ ἡ ἀθάνατη
Καὶ ἑκακοστὴ Κυβέλη
Κυττάζει εἰς τὸ πλάι τῆς
Σκεπτομένη ὅπως πάντα
Τὴν κόρη τῆς Μιράντα.

Ἰδοὺ ἡ Λόγγου πάρα καὶ
Νὰ καὶ ἡ Πεσνικίδη
Ἡ Σαραντίδου ἡ Ἀθηνᾶ
Καὶ ἡ Ἰακωβίδη.
Ἡ Φιλαρέτου, ἡ Ζούζουλα
Ἡ Καλλιγᾶ, ἡ Κάφρου...

Ποῦ κάλλιο νὰ μὲ πιάνανε
Ἀνθρωποπράγοι Κάφροι
Νὰ μὲ ἔκανα κομμάτια
Παῖδα νὰ μὲ βασάνιζε
Μὲ τὰ γλυκὰ τῆς μάτια...
Ἦταν χορὸς ἐξαισιος
Ποῦ ὅπως εἶπαν ὅλοι
Σοῦ ἀπῆλθε ἀνάμνησι
Βαθεῖα στὸ πορτοφόλι.

Ἐνὰς παιδικὸν παρῶν
Μέγας φίλος τῶν χορῶν

Σὰν ἐφυγὰν οἱ ἄλλοι
Ἐπεσε ἐπάνω στοῦ τραῦ
Κι' ἐνῶ μὲ τὰ δύο χεῖρα του
Κρατοῦσε τὸ κεφάλι
Ἐσκέφθηκε πάλιν σοφά:

— Σὲ ὅποιον τυχὴ καὶ συμβῇ
Ἀναποδία καμμία
Θὰ ξεμπερδέψῃ μόνος του
Καὶ εὐκοῦλα, ἀρχεῖ
Ν' ἀφήσῃ εἰς τὴν θέσιν τῆς
Καὶ τὴν Ἀστυνομία
Μὴ καὶ τὴν Χωροφυλακή...
Ὅποιος ἔχει λίγη γνώσι
Γιὰ τὸ ἄλλοθι θὰ μετανοήσῃ!

ΤΕΛΟΣ